

Noutăți privind lucrătorii străini detașați pe teritoriul României

În Monitorul Oficial nr. 640 / 30.08.2014 a fost publicată Ordonanța nr. 25 / 26.08.2014 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României și pentru modificarea și completarea unor acte normative privind regimul străinilor în România.

Prin această ordonanță se aduc modificări asupra procesului de încadrare în muncă a lucrătorilor străini, fiind astfel abrogată Ordonanța de urgență nr. 56 / 2007 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României. Printre principalele modificări amintim:

- Detalierea noțiunii de lucrător detașat;
- Introducerea noțiunilor de aviz de angajare și de aviz de detașare și a procedurii aferentă de obținere a acestora;
- Eliminarea noțiunii de autorizație de muncă;
- Clarificarea procesului de încadrare în muncă și a documentației necesare pentru fiecare tip de lucrător străin;
- Clarificări asupra categoriilor de persoane pentru care nu este necesară obținerea unui astfel de aviz;
- Actualizarea contravențiilor și a sancțiunilor aplicabile. Mai mult, prin Ordonanța 25 / 26.08.2014 sunt aduse schimbări importante Ordonanței de urgență nr. 194 / 2002 privind regimul străinilor în România.

Materialul a fost publicat în [Tax Alert-ul Biris Goran](#).

A fost aprobată OUG prin care Trezoreria devine acceptator de plată cu cardul bancar

Astăzi, în cadrul ședinței de Guvern a fost aprobată ORDONANȚA DE URGENȚĂ pentru completarea Ordonanței de Urgență a Guvernului nr.146/2002 privind formarea și utilizarea resurselor derulate prin Trezoreria Statului.

Actul normativ prevede ca Trezoreria Statului să fie autorizată ca acceptator de plată cu cardul bancar și va presta acest serviciu pentru toate instituțiile publice.

“Toți contribuabilii persoane fizice care dețin carduri aparținând unui sistem de plată ce va accepta autorizarea (Mastercard, VISA sau altele), își vor putea achita printr-un punct unic toate impozitele și taxele administrate de către ANAF, primării și alte instituții. Măsura pe care MFP o propune Guvernului face parte dintr-un pachet mai amplu de măsuri promovate în scopul îmbunătățirii conformării voluntare prin modernizarea și facilitarea modalităților de plată a obligațiilor fiscale, fără costuri suplimentare pentru contribuabili. Am anunțat proiectul de act normativ cu prilejul lansării unui alt proiect: Spațiul Privat Virtual, aplicație electronică prin care contribuabilii persoane fizice își pot verifica online propria situație fiscală”, a declarat ministrul Finanțelor Publice, Ioana-Maria Petrescu.

Noul sistem de plată oferit de Trezoreria Statului va contribui atât la stimularea plăților cu mijloace electronice moderne, cât și la diminuarea plăților în numerar efectuate de către contribuabil la ghișeele instituțiilor publice.

Implementarea acestui sistem **nu va genera costuri pentru instituțiile publice** care vor încasa venituri bugetare întrucât se utilizează sistemul actual de decontare utilizat în relația cu Trezoreria Statului, **iar comisioanele de decontare vor fi suportate de la bugetul de stat.**

„Un important avantaj este că vom putea conecta la acest sistem toate instituțiile publice, adică aproximativ 5000 – vorbim de primării, ANAF, toate instituțiile publice”, a mai spus ministrul de resort.

Potrivit OUG, Trezoreria Statului va accepta conectarea la un sistem de plată numai dacă acesta va cumula simultan o serie de condiții între care, cel mai important, limitarea comisionului.

Comisionul avut în vedere în relația cu instituțiile emitente ale cardurilor și sistemele de plată **va depăși cumulativ 0.3% din valoarea tranzacției, fără a fi acceptate alte costuri suplimentare.** Acest comision este corelat cu Proiectul de Regulament privind comisioanele interbancare pentru operațiunile de plată utilizând cardul care prevede plafonarea comisioanelor interbancare pentru tranzacții la 0,2% din valoarea tranzacției pentru cardurile de debit și 0,3% pentru cele de credit. Proiectul de Regulament este elaborat de Comisia Europeană.

„MFP a purtat deja discuții cu reprezentanții principalelor sisteme de plată din România (Mastercard și VISA), care doresc să fie autorizați. Estimăm că într-o perioadă de 6 luni-1 an timp în care se va face licențierea, dezvoltarea sistemelor persoanele fizice să-și poată achita cu cardul toate impozitele și taxele la Trezorerie. Eu sunt optimistă și am încredere ca impozitele și taxele pentru 2015 le voi plăti cu cardul la Trezorerie. Dacă vom implementa rapid procedurile, vom fi prima țară din lume care vom avea un punct unic de plată cu cardul pentru toate taxele și impozitele”, a precizat ministrul Finanțelor Publice.

Proiectul de ordonanță de urgență care creează cadrul legal Trezoreriei să fie autorizată ca acceptator de plată cu cardul bancar face parte dintr-un set de măsuri promovate de către Ministerul Finanțelor Publice și de către ANAF, în scopul îmbunătățirii relației contribuabilului cu fiscul și simplificării modalităților de plată.

În acest context a fost lansat în 15 septembrie 2014 Spațiul Privat Virtual, aplicație-pilot destinată, într-o primă etapă, contribuabililor din București și Ilfov prin care persoanele fizice pot comunica online cu administrația fiscală. Premisele comunicării în format electronic între contribuabil și autoritățile fiscale au fost stabilite prin OUG 40/2014, publicată în Monitorul Oficial în data de 23 iunie 2014.

De asemenea, începând cu 1 iulie 2014, formularele privind deciziile de impunere anuală pentru venituri realizate de persoane fizice și pentru contribuțiile de asigurări sociale de sănătate datorate de acestea, conțin o serie de informații care să faciliteze plata obligațiilor fiscale. Astfel, fiecare decizie de impunere conține informații privind: codul de identificare fiscală a beneficiarului, contul de venituri bugetare corespunzătoare obligației de plată, codul IBAN în care trebuie efectuată plata, suma pe care contribuabilul o are de plătit și o rubrică de explicații. Pe decizia de impunere sunt incluse informații privind modalitățile de plată.

Sursa: www.mfinante.ro

Rezervele internaționale –

septembrie 2014

La 30 septembrie 2014, rezervele valutare la Banca Națională a României se situau la nivelul de 31 061 milioane euro, față de 30 875 milioane euro la 31 august 2014.

În cursul lunii au avut loc următoarele operațiuni:

- Intrări de 1 412 milioane euro, reprezentând modificarea rezervelor minime în valută constituite de instituțiile de credit, alimentarea conturilor Ministerului Finanțelor Publice, alimentarea contului Comisiei Europene și altele.
- Ieșiri de 1 226 milioane euro, reprezentând modificarea rezervelor minime în valută constituite de instituțiile de credit, plăți de rate și dobânzi în contul datoriei publice denominate în valută și altele. La capitolul plăți de rate și dobânzi în contul datoriei publice denominate în valută se regăsesc rambursări de capital din împrumutul de la Fondul Monetar Internațional pentru care România a rambursat circa 362 milioane echivalent euro

Rezerva de aur s-a menținut la 103,7 tone. În condițiile evoluțiilor prețurilor internaționale, valoarea acesteia s-a situat la 3 201 milioane euro.

Rezervele internaționale ale României (valute plus aur) la 30 septembrie 2014 au fost de 34 262 milioane euro, față de 34 129 milioane euro la 31 august 2014.

Plățile scadente în luna octombrie 2014 în contul datoriei publice denominate în valută, directe sau garantate de Ministerul Finanțelor Publice, însumează circa 334 milioane euro.

Sursa: www.bnr.ro

Titluri executorii fiscale. Plată. Modificarea obligațiilor stabilite ca urmare a admiterii contestației contribuabilului. Cerere de întoarcere a executării. Respingere

Curtea de Apel Cluj, Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, decizia nr.8299 din 9 septembrie 2013

Prin sentința civilă nr.1179 din 01.03.2013 pronunțată de Tribunalului Sălaj s-a respins ca nefondată cererea formulată de petenta SC O.L. SRL – Zalău, în contradictoriu cu DIRECȚIA REGIONALĂ PENTRU ACCIZE ȘI OPERAȚIUNI VAMALE CLUJ– Oradea și DIRECȚIA JUDEȚEANĂ PENTRU ACCIZE ȘI OPERAȚIUNI VAMALE SĂLAJ– Zalău, pentru desființarea Titlului Executoriu nr.7864/05.05.2012 și întoarcerea executării silită din dosar de executare silită nr.3575/2012, prin restituirea sumei de 109.826 lei, achitată cu OP nr.1/10.05.2012.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că prevederilor art.4041–4043 Cod procedură civilă, reglementează instituția întoarcerii executării

În speță însă, așa cum a rezultat din actele și înscrisurile aflate la dosar, nu se poate vorbi despre o desființare

„stricto sensu” a titlurilor executorii care au stat la baza executării creanțelor bugetare datorate de reclamantă ci mai degrabă despre o înlocuire sau modificare a acestora, operațiune care nu a fost contestată de reclamantă așa încât, intervenind până la ora actuală o compensare legală a datoriilor reciproce dintre părți, în baza noilor titluri executorii, cererea reclamantei de întoarcere a executării nu a mai avut nici o justificare de ordin practic și legal.

Față de aceste aspecte, acțiunea promovată de societatea reclamantă, a fost respinsă ca nefondată.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs SC O.L. SRL solicitând modificarea hotărârii atacate, ca fiind netemeinică și pe cale de consecință admiterea cererii introductive formulată, cu obligarea intimatelor la plata cheltuielilor de judecată ocazionate.

În motivarea recursului, recurenta a arătat că în fapt prin cererea introductivă de instanță a arătat că împotriva Deciziilor pentru regularizarea situației nr. 03-30/29.02.2012, nr. 38-44/06.03.2012, nr. 46-52/06.03.2012, nr. 53-55/08.03.2012, nr. 59- 60/20.03.2012, nr. 61-77/29.03.2012 și Deciziile nr. 85/04.04.2012, nr. 83/04.04.2012, nr. 84/04.04.2012, nr. 82/04.04.2012, nr. 86/04.04.2012, prin care s-a stabilit în sarcina acesteia obligația fiscală în cuantum de 109.826 lei, reprezentând TVA și dobânzi/penalități de întârziere aferente TVA, a formulat contestație solicitând anularea acestora ca fiind netemeinice și nelegale, contestație ce a făcut obiectul dosarului nr. 3058/84/2012, soluționat de către Tribunalul Sălaj. Prin Sentința civilă nr. 5011/05.10.2012 pronunțată în dosarul menționat, Tribunalul Sălaj a dispus respingerea ca rămasă fără obiect a acțiunii în contencios fiscal, reținând că prin Deciziile nr. 158 și nr. 159 din 25/09.2012, DGFP Sălaj a admis contestațiile formulate de recurentă în cadrul procedurii prealabile și în consecința titlurile de creanță contestate nu mai sunt la data pronunțării în ființă.

Astfel, după cum rezultă și din cuprinsul Deciziilor nr. 158 și nr. 159 din 25/09.2012, DGFP Sălaj a decis desființarea tuturor titlurilor de creanță contestate care constituie Titlul Executoriu nr. 7864/05.05.2012 emis de către Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale Cluj.

În consecință, atâta timp cât titlurile de creanță cuprinse în Titlul Executoriu nr. 7864/05.05.2012 în baza căruia a fost începută executarea silită au fost desființate în totalitate, sunt îndreptățiți la restituirea sumei de bani în cuantum de 109.826 lei, ce a fost achitata potrivit OP 1/10.05.2012 în contul celei dintâi pârâte.

Prin Sentința civilă nr. 1179/01.03.2013, instanța a apreciat nefondată cererea formulată, dispunând respingerea acesteia. În motivarea acestei soluții, instanța s-a rezumat în a arăta că în speță, așa cum rezultă din actele și înscrisurile aflate la dosar, nu se poate vorbi despre o desființare „stricto sensu” a titlurilor executorii care au stat la baza executării creanțelor bugetare datorate de reclamantă ci mai degrabă despre o înlocuire sau modificare a acestora, operațiune care nu a fost contestată de reclamantă, așa încât, intervenind până la ora actuală o compensare legală a datoriilor reciproce dintre părți, în baza noilor titluri executorii, cererea reclamantei de întoarcere a executării nu mai are nici o justificare de ordin practice și legal.

Menționează că în mod eronat instanța a apreciat astfel, întrucât deciziile emise ulterior, în urma emiterii Deciziilor nr. 158 și nr. 159 din 25/09.2012, prin care DGFP Sălaj a decis desființarea tuturor titlurilor de creanță contestate inițial, au fost contestate, nereprezentând obligații bănești certe, care să poată fi supuse unei compensări legale.

În conformitate cu prevederile art. 1144 C. civ., compensația operează de drept, în puterea legii, dacă sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 1145 C. civ. în cazul recurenței, atâta timp cât a contestat și deciziile ulterioare, datoria nu

are un caracter cert și nu întrunește condiția exigibilității menționată de art. 1145 C. civ., nefiind recunoscută de către recurentă și nici constatată printr-o hotărâre judecătorească.

În consecință, consideră că nu se află în prezența unei compensări legale cum greșit a apreciat instanța, motiv pentru care solicităm admiterea recursului formulat.

Intimata *DIRECȚIA GENERALĂ REGIONALĂ A FINANTELOR PUBLICE CLUJ-NAPOCA* a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului.

Analizind recursul declarat prin prisma motivelor invocate Curtea apreciaza ca acesta este nefondat pentru urmatoarele considerente:

Din analiza cererii de recurs rezulta ca în esență recurenta reclamanta a invocat un singur motiv de recurs și anume acela ca în speta nu poate opera compensarea legală întrucât creanta detinuta de către pârâte nu este certa, lichida și exigibila în condițiile în care a contestat-o în condițiile art. 205 și urm din OG 92/2003.

În realitate creanta detinuta de către pârâte a fost stabilita în condițiile Codului de procedura fiscala prin titluri de creanta fiscala.

Conform art. 141 alin. 2 și 1 din OG 92/2003 titlul de creanță devine titlu executoriu la data la care creanța fiscală este scadentă prin expirarea termenului de plată prevăzut de lege sau stabilit de organul competent ori în alt mod prevăzut de lege. Executarea silită a creanțelor fiscale se efectuează în temeiul unui titlu executoriu emis potrivit prevederilor prezentului cod de către organul de executare competent în a cărui rază teritorială își are domiciliul fiscal debitorul sau al unui înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu.

Scadenta acestor creante fiscale este reglementata de art. 111

din OG 92/2003.

Din aceste prevederi legale rezultă așadar ca actele de stabilire a creanței datorate de către reclamanta și contestate în speta au devenit la scadenta și titluri executorii, ele stabilind astfel creanțe certe, lichide și exigibile.

Art. 205 și urm din OG 92/2003 permite contestarea acestui titlu de creanță fiscală fără a prevedea ca formularea acestei contestații are vreun efect asupra caracterului executoriu al titlului de creanță fiscală și implicit asupra caracterului cert, lichid și exigibil.

Art. 215 din OG 92/2003 reglementează posibilitatea obținerii suspendării executării actelor contestate și implicit suspendarea caracterului cert, lichid și exigibil și exigibil al creanței.

Rezultă așadar că prin prisma prevederilor legale sus menționate formularea contestației nu are nici un efect asupra caracterului cert, lichid și exigibil, compensarea putând opera chiar și în condițiile în care creanța este contestată așa cum aceeași creanță poate fi și executată silit în condițiile existentei aceleiași contestații.

Singura posibilitatea care ar fi împiedicat în speta realizarea compensării era obținerea suspendării executării titlurilor de creanță fiscală ceea ce în speta nu s-a întâmplat.

Evident că în măsura în care contestația va fi admisă iar titlurile de creanță fiscală vor fi anulate, efectele compensării sunt înlăturate în mod retroactiv, ipoteză în care reclamanta va putea reitera cererea de restituire a sumelor achitate, nascându-se o altă situație de drept decât cea existentă în prezent și mai sus expusă.

În plus Curtea reține că în mod corect prima instanță a

reținut că în speță titlul de creanță și implicit titlul executoriu nu a fost desființat definitiv ci doar în scopul emiterii de noi titluri de creanță în care datoriile fiscale ale reclamantei recurente să fie legal stabilite astfel ca nu a existat o desființare a titlului executoriu în sensul art. 404 indice 1 C.pr.civ pentru a fi incidentă institutia întoarcerii executării silite.

Având în vedere aceste considerente rezultă ca în speță în mod legal s-a procedat la compensarea legală astfel ca în temeiul art. 304 indice 1 C.pr.civ ,art. 312 C.pr.civ Curtea va respinge recursul ca nefondat și va menține sentința recurată ca fiind legală și temeinică.

Sursa: site-ul Curții de Apel Cluj

Contencios fiscal. Lipsa procedurii prealabile. Respingerea excepției de către prima instanță. Interpretarea Deciziei date în RIL nr. 24/2011 a ÎCCJ

Curtea de Apel Cluj, Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, decizia nr. 8810 din 19 septembrie 2013

Prin încheierea din 20.04.2012, a Tribunalului Bistrița-Năsăud, instanța a acordat termen de judecată la data de 1

iunie 2012, pentru când s-a încuviințat obiectivele așa cum au fost formulate de reclamantă la punctele 1 și 3 din înscrisul depus la dosar la fila 85, s-a pus în vedere reprezentantului reclamantei să facă dovada achitării avansului onorariu expert în cuantum de 500 lei, după care se va efectua adresă către expertul B.B. pentru a se aduce la cunoștință desemnarea în cauză și pentru întocmirea raportului de expertiză contabilă și se va anexa adresei un exemplar al obiectivelor încuviințate, cu mențiunea că obiectivul nr. 2 nu a fost încuviințat; de asemenea se va aduce la cunoștință expertului faptul că a fost încuviințată cererea formulată de reprezentanții părților privind desemnarea experților asistenți, pentru reclamantă a d-lui expert B.T. și pentru pârâtă a d-nului expert S.Z. și s-a emis adresă către Biroul Local de Expertize Bistrița, pentru a se aduce la cunoștință desemnarea expertului B.B..

Prin sentința civilă nr. 88 din 25.01.2013, pronunțate în același dosar, s-a admis în parte acțiunea în contencios fiscal formulată și *ulterior precizată* de reclamanta SC C.C. SRL, ulterior introducerii acțiunii fiind deschisă procedura insolvenței față de aceasta și desemnat administrator judiciar practicianul în insolvență C.I.I.S.L.L., în contradictoriu cu pârâta ADMINISTRAȚIA FINANTELOR PUBLICE BISTRIȚA și, în consecință a fost obligată pârâta AFP Bistrița să restituie reclamantei suma de 5.290 lei reprezentând majorări de întârziere la impozitul pe profit.

A fost respinsă cererea reclamantei privind restituirea sumei de 13.555 lei reprezentând TVA suplimentar de plată și majorări de întârziere TVA.

A fost obligată pârâta AFP Bistrița să plătească reclamantei dobânda legală aferentă sumei de 5.290 lei, ce se va calcula de la data achitării sumei de către reclamantă – 24.02.2010 – și până la data restituirii efective a sumei de 5.290 lei.

Au fost compensate cheltuielile de judecată efectuate de părți

până la concurența sumei de 540 lei, suma cea mai mică, și a fost obligată pârâta AFP Bistrița să plătească reclamantei suma de 500 lei cu titlu de cheltuieli de judecată parțiale în măsura admiterii acțiunii.

A fost respinsă acțiunea formulată de reclamantă în contradictoriu cu pârâta DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE BISTRIȚA-NĂSĂUD, (ca urmare a admiterii excepției lipsei calității procesuale pasive a acestei pârâte în ședința publică din 20.04.2012) ca fiind formulată împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut următoarele:

La termenul de judecată din data de 20.04.2012, instanța s-a pronunțat asupra excepțiilor peremptorii invocate în cauză, în sensul *admiterii excepției lipsei calității procesuale pasive a pârâtei Direcția Generală a Finanțelor Publice Bistrița-Năsăud și respectiv a respingerii excepției inadmisibilității acțiunii*, pentru motivele consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, astfel încât considerentele care au fundamentat adoptarea acestor soluții nu vor fi reluate în prezenta expunere, instanța făcând trimitere la conținutul încheierii civile menționate.

Analizând actele și lucrările dosarului, respectiv probele administrate în cauză (înscrișuri și expertiză contabilă), precum și conținutul dosarului atașat nr. ..., instanța a reținut pe fondul cauzei următoarele:

Prin Decizia de impunere nr. 31/27.01.2009 emisă de Administrația Finanțelor Publice Bistrița, au fost stabilite în sarcina reclamantei SC C.C. SRL obligații fiscale suplimentare după cum urmează: TVA – 573 lei și majorări de întârziere – 51 lei, impozit pe profit – 31.455 lei și majorări de întârziere – 19.609 lei.

Urmare a exercitării contestației administrative în conformitate cu prevederile art. 205 și urm. C.pr.fiscală,

prin Decizia nr. 42/10.07.2009 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice Bistrița-Năsăud au fost desființate parțial măsurile dispuse prin Decizia de impunere nr. 31/27.01.2009, în sensul că, în privința impozitului pe profit în sumă de 20.970 lei s-a dispus refacerea controlului (pct. 1.), s-a respins contestația reclamantei pentru suma de 5.788 lei reprezentând impozit pe profit (pct. 2), desființându-se totodată și măsurile referitoare la majorările de întârziere în sumă de 19.609 lei aferente impozitului pe profit, urmând ca AFP Bistrița să recalculeze și să stabilească suma accesoriilor, în raport cu dispozitivul deciziei de soluționare, punctele 1 și 2.

Reclamanta a contestat în fața instanței de contencios administrativ fiscal decizia de soluționare nr. 42/10.07.2009, însă doar parțial, respectiv cu privire la soluția adoptată cu privire la suma de 5.788 lei stabilită suplimentar cu titlu de impozit pe profit, acțiune ce a făcut obiectul dosarului civil nr. 3270/112/2009 al Tribunalului Bistrița-Năsăud (atașat).

Prin sentința civilă nr. 88/CA/16.03.2010 pronunțată în dosarul sus menționat, devenită irevocabilă prin decizia nr. 634/2011 pronunțată de Curtea de Apel Cluj ca urmare a respingerii recursurilor declarate de DGFP B-N și AFP Bistrița, a fost admisă acțiunea reclamantei și, în limitele investirii instanței, s-a dispus anularea parțială a Deciziei nr. 42/2009, a Deciziei de impunere nr. 31/2009 și a Raportului de inspecție fiscală generală nr. 196/2009, *respectiv în privința impozitului pe profit suplimentar la plată în sumă de **5.788 lei**, exonerând pe reclamantă de obligația de plată a acestei sume.*

Anterior pronunțării celor două hotărâri judecătorești mai sus arătate, prin decizia de impunere nr. 609/16.09.2009 emisă de DGFP Bistrița-Năsăud a fost stabilită în sarcina reclamantei cu titlu de majorări de întârziere aferente impozitului pe profit suma de 10.396 lei, ca urmare a măsurii de recalculare a accesoriilor dispusă prin Decizia nr. 42/2009.

Așa cum rezultă din conținutul raportului de inspecție fiscală întocmit la data de 16.09.2009 care a stat la baza emiterii dispoziției nr. 609/16.09.2009, recalcularea majorărilor de întârziere până la data de 26.01.2009 s-a realizat fără a se lua în calcul suma de 20.970 lei reprezentând impozit pe profit suplimentar contestat și soluționat în favoarea societății, evident avându-se în vedere suma de 5.788 lei cu titlu de impozit pe profit stabilit suplimentar și pentru care, la momentul recalculării accesoriilor, contestația administrativă a reclamantei fusese respinsă de organul fiscal competent în soluționare.

Or, dispozitivul Deciziei nr. 42/2009, prin care în privința măsurii de recalculare a accesoriilor s-a dispus a se realiza conform soluțiilor adoptate la punctele 1 și 2 din dispozitiv, *a fost modificat* în ceea ce privește punctul 2 al acesteia *abia ulterior*, devenind executorii măsurile de anulare a sumei de 5.788 lei stabilită suplimentar cu titlu de impozit pe profit și de exonerare a reclamantei de la plata acesteia abia la data pronunțării instanței de recurs prin decizia nr. 634 (11 februarie 2011), conform prevederilor art. 20 din Legea nr. 554/2004, astfel încât este evident că la acest din urmă moment evocat, reclamanta, independent de culpa sa, nu se mai afla în termenul legal (de 30 de zile conform art. 207 C.pr.fiscală) de contestare pe cale administrativă a Deciziei de impunere nr. 609/16.09.2009, prin care s-au calculat majorări de întârziere aferente impozitului pe profit în sumă de 5.788 lei, deși în privința acesteia din urmă s-a constatat ulterior nelegalitatea impunerii, sens în care, soarta accesoriilor urmează soarta principalului și în conformitate cu prevederile art. 120 alin. 3 C.pr.fiscală.

Prin urmare, nu poate fi primită apărarea pârâtei AFP Bistrița în sensul în care, în absența contestării pe cale administrativă a Deciziei nr. 609/2009 (contestare pur formală din moment ce soluția de respingere ca tardivă era mai mult decât previzibilă) și în condițiile definitivării acesteia în

căile de atac specifice, nu se poate susține caracterul nedatorat al sumei calculate cu titlu de majorări de întârziere aferente impozitului pe profit în sumă de 5.788 lei și implicit, obligația restituirii acesteia de către organul fiscal.

În acest sens, se impune a se remarca, așa cum s-a reținut de altfel și în cadrul considerentelor încheierii civile din 20.04.2012, că obiectul demersului judiciar inițiat de reclamant în prezentul dosar este reprezentat de cererea de restituire a unor sume în temeiul prevederilor art. 117 C.pr.fiscală și a Ordinului MFP nr. 1899/2004, astfel încât, așa cum a statuat Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 24/2011 pronunțată în interesul legii, se impune a se distinge între această din urmă procedură și cea prevăzută de art. 205 – 218 C.pr.fiscală, din această perspectivă apreciindu-se în considerentele menționatei decizii că a susține că nu există acces la procedura restituirii, reglementată de art. 117 din Codul de procedură fiscală (și, implicit, Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 1.899/2004 pentru aprobarea Procedurii de restituire și de rambursare a sumelor de la buget, precum și de acordare a dobânzilor cuvenite contribuabililor pentru sumele restituite sau rambursate cu depășirea termenului legal), decât după epuizarea procedurii administrative, raportat la art. 205-218 din Codul de procedură fiscală, înseamnă practic a înlătura din ordinea juridică prima dispoziție legală indicată, utilizând argumentul de interpretare “actus interpretandus est potius ut valeat quam pereat” – un text de lege trebuie interpretat în sensul în care ar produce efecte, iar nu în sensul în care n-ar produce niciunul.

În cadrul aceleiași decizii ale cărei dezlegări sunt obligatorii în condițiile art.,. 330 ind. 7 alin. 4 C.pr.civ., se mai subliniază că nu trebuie ignorate obiectul și finalitatea celor două proceduri care vizează, pe de o parte, anularea actului administrativ fiscal, cu consecința

înlăturării acesteia din realitatea juridică, iar, pe de altă parte, cenzurarea refuzului nejustificat de soluționare a cererii de restituire, procedura prealabilă fiind obligatorie numai în cazul primei categorii de acțiuni, în timp ce, pentru a doua, ea nu mai are un astfel de caracter în baza art. 7 alin. (5) din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

În același sens, se impune și precizarea faptului că, tot în raport de obiectul litigiului dedus judecății (reprezentat de contestarea refuzului exprimat de pârâta AFP Bistrița de a da curs în întregime cererii formulate de reclamantă și înregistrată sub nr. 92 din 18.04.2011, devin incidente prevederile art.1 și 8 din Legea nr. 554/2004, reclamanta considerându-se vătămată într-un drept al său de către autoritatea publică menționată prin refuzul explicit de recunoaștere a dreptului pretins, cu consecința urmăririi de către reclamantă, prin demersul judiciar inițiat, a reparării pagubei.

Prin urmare, în raport de prevederile art.7 alin.1 și 5 din Leg.nr.554/2004 raportat la art. 2 alin.2 din același act normativ, parcurgerea procedurii prealabile nu este obligatorie nici din această perspectivă.

De altfel, așa cum subliniază reclamanta în notele scrise depuse la filele 76 – 79 dosar, însuși organul fiscal investit cu cererea de restituire formulată în condițiile art. 117 C.pr.fiscală nu a înțeles a invoca inadmisibilitatea cererii prin prisma neatacării Deciziei de impunere nr. 609/2009, câtă vreme a dat curs, chiar dacă doar în parte, cererii reclamantei înregistrate sub nr. 92 din 18.04.2011, răspunzându-i acesteia (prin adresa nr. 766/01/31.05.2011) în sensul că s-a operat sentința civilă nr. 88/CA/2010 și că, în ceea ce privește recalcularea accesoriilor, s-a emis Decizia de impunere nr. 704/01/19.05.2011 prin care a fost corectată obligația înregistrată inițial prin scăderea sumei de 1428 lei reprezentând majorări de întârziere pentru perioada 26.01.2009

– 15.05.2009.

În acest context, tribunalul a constatat că, deși în privința accesoriilor aferente impozitului pe profit în sumă de 5.788 lei, calculate pentru perioada 25.07.2006 – 26.01.2009 prin decizia de impunere nr. 31/2009, este întrunită ipoteza legală a prevederilor coroborate ale art. 117 alin. 1 lit. b, d și f din Codul de procedură fiscală invocate de reclamantă, AFP Bistrița, în cadrul soluționării cererii nr. 92 din 18.04.2011 a procedat la corectarea obligației de plată a accesoriilor aferente sumei de 5.788 lei *doar* pentru perioada ulterioară emiterii deciziei nr. 31/2009, respectiv pentru 26.01.2009 – 15.05.2009, fără a avea în vedere efectele retroactive pe care sentința civilă nr. 88/CA/2010 le-a produs cu privire la suma cu titlu de impozit pe profit anulată, sens în care apare ca legitimă cererea reclamantei de obligare a acestei părți la restituirea, în temeiul prevederilor legale mai sus menționate, raportate la cele ale Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 1.899/2004 pentru aprobarea Procedurii de restituire și de rambursare a sumelor de la buget a accesoriilor calculate pentru perioada 26.01.2009 – 15.05.2009, a sumei de 5.290 lei (cuantumul acestor accesorii fiind relevat în cuprinsul raportului de expertiză contabilă efectuat în cauză, respectiv la punctul 1 din concluzii – modalitatea de calcul nefiind contestată de părți prin formularea de obiecțiuni).

Totodată, apar ca neîntemeiate apărările părții vizând faptul că reclamanta nu ar fi achitat în fapt sumele a căror restituire se solicită, aceasta în condițiile în care reclamanta a depus la dosar nota contabilă nr. 167/24.02.2010 care atestă plata sumei de 10.878 lei cu titlu de impozit pe profit – majorări și debit – în contul Trezoreriei Bistrița. În acest sens, este real că totalul accesoriilor recalculat prin decizia de impunere nr. 609/2009 cuantificau o sumă inferioară celei achitate de reclamantă, respectiv suma de 10.396 lei, însă, pe de o parte, așa cum rezultă din

mențiunile notei contabile menționate, această sumă reprezintă atât majorări impozit pe profit cât și debit impozit pe profit, iar pe de altă parte, nici măcar organul fiscal pârât nu a fost în măsură a preciza ce altă natură ar putea avea plata acestei sume, limitându-se la a susține, în cadrul întâmpinării depuse la dosar și a concluziilor scrise, că natura obligațiilor achitate de reclamantă este *alta* decât cea de majorări de întârziere la impozitul pe profit, fără alte specificații.

Prin urmare, în lumina considerentelor de fapt și de drept mai sus prezentate, instanța a dispus obligarea pârâtei AFP Bistrița să restituie reclamantei suma de 5.290 lei reprezentând majorări de întârziere la impozitul pe profit încasate în mod nelegal. Perceperea nelegală la buget a unei sume nelegal stabilite produce un prejudiciu contribuabilului prin lipsirea de respectiva sumă de bani pentru perioada cuprinsă între data încasării acesteia și data restituirii efective. Normele speciale din materia dreptului fiscal nu reglementează acoperirea acestui prejudiciu, neputând opera prin analogie prevederile art. 124 alin. 2 raportat la art. 120 alin. 6 și art. 117 Cod procedură civilă (norme de strictă interpretare și aplicare doar la situația pe care o reglementează), situație în care devin incidente normele dreptului comun și care permit celui vătămat dreptul de a beneficia de repararea integrală a prejudiciului produs prin plata unor sume stabilite suplimentar în mod nelegal și nerestituite, astfel încât repunerea părții în situația anterioară se va materializa în obligarea pârâtei AFP Bistrița să plătească reclamantei dobânda legală aferentă sumei de 5.290 lei, ce se va calcula de la data achitării sumei de către reclamantă – 24.02.2010 – și până la data restituirii efective a sumei de 5.290 lei, în temeiul prevederilor art. 1535 din Noul Cod civil.

În privința celui de-al doilea capăt de cerere formulat de reclamantă prin acțiunea introductivă ulterior precizată,

vizând restituirea sumei de 13.555 lei reprezentând TVA suplimentar de plată și majorări de întârziere TVA, instanța a constatat că acesta a fost nefondat și a fost respins ca atare, pentru considerentele ce urmează a fi expuse în cele ce succed.

Sumele mai sus menționate reprezintă o parte din obligațiile suplimentare de plată stabilite în sarcina reclamantei (respectiv suma de 6.872,878 lei TVA suplimentar stabilit în temeiul facturii fiscale nr. 00509455/21.06.2005 emisă pentru clientul SC Romex România SRL și suma de 6.635 lei , accesorii pentru perioada 25.07.2005 – 25.01.2006) prin Decizia de impunere nr. 374/30.05.2008, act administrativ fiscal care, spre deosebire de cazul Deciziei de impunere nr. 31/2009 ce a făcut obiectul analizei primului petit al acțiunii, nu a făcut obiectul controlului judecătoresc, nefiind constatat în privința sumei solicitate a fi restituită caracterul nedatorat al acesteia, respectiv faptul stabilirii acesteia în mod nelegal în sarcina reclamantei.

Este real că reclamanta, în cererea de restituire nr. 92 din 18.04.2011, se referă și la această sumă argumentând că în considerentele aceleiași sentințe civile nr. 88/CA/2010, analizându-se raporturile juridice dintre reclamantă și societatea comercială mai sus menționată, a constatat faptul că suma de 430.558.7000 lei Rol nu intră în baza de impunere a reclamantei, inclusiv în privința TVA.

Însă, în condițiile în care nu există o statuare expresă a instanței de judecată care să dispună anularea actului administrativ fiscal care a stabilit în sarcina reclamantei sumele suplimentare cu titlu de TVA, aceasta fiind investită doar cu analiza parțială asupra legalității deciziei de impunere nr. 31/2009, cu referire la impozitul pe profit, apare ca neîntemeiată cererea de restituire formulată de reclamantă în temeiul prevederilor art. 117 C.pr.fiscală, legalitatea impunerii sumei cu titlu de TVA nefiind contestată de reclamantă în termen legal, *deși nimic nu o împiedica a*

exercita căile de atac prevăzute în procedura reglementată de art. 205 – 218 C.pr.fiscală. A valida teza avansată de reclamantă presupune a specula asupra soluției pe care organele fiscale, respectiv ulterior instanța de judecată, după caz, ar fi pronunțat-o în cazul în care reclamanta ar fi uzat de căile legale de contestare puse la dispoziția sa conform normelor legale mai sus menționate, ceea ce nu poate fi primit.

Analizând culpa procesuală care în cauză aparține deopotrivă reclamantei, cât și pârâtei AFP Bistrița, în condițiile admiterii doar parțial a pretențiilor formulate de reclamantă, instanța, în temeiul prevederilor art. 274 și art. 276 C.pr.civ., a compensat cheltuielile de judecată efectuate de părți până la concurența sumei de 540 lei, suma cea mai mică, obligând pârâta AFP Bistrița să plătească reclamantei suma de 500 lei cu titlu de cheltuieli de judecată parțiale în măsura admiterii acțiunii. Dovada efectuării cheltuielilor de judecată se regăsește în cuprinsul chitanțelor depuse la dosar, iar componența acestora este următoarea: onorariu expert asistent achitat pentru pârâtă în sumă de 540 lei, iar pentru reclamant – 500 lei avans onorariu expertiză, 420 lei diferență decont expert, 40 lei taxă judiciară și timbru judiciar, 650 lei onorariu avocațial.

În privința pârâtei DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE BISTRIȚA-NĂSĂUD, instanța a adoptat soluția respingerii acțiunii reclamantei în contradictoriu cu aceasta ca fiind formulată împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă, ca urmare a admiterii excepției lipsei calității procesuale pasive a acestei pârâte în ședința publică din 20.04.2012, pentru considerentele menționate în cuprinsul acesteia și la înțelege a face trimitere.

Împotriva acestei hotărâri au declarat recurs DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE BISTRIȚA-NĂSĂUD și ADMINISTRAȚIA FINANȚELOR PUBLICE BISTRIȚA.

Prin recursul declarat de Direcția Generală a Finanțelor Publice Bistrița-Năsăud, a solicitat modificarea în parte a hotărârii atacate și a încheierii de ședința din data de 20.04.2012, în principal, în sensul admiterii excepției inadmisibilității acțiunii pentru lipsa plângerii prealabile fiscale și în contextul dispozițiilor art.117 din OG nr.92/2003 invocata de către parata-recurenta Direcția Generală a Finanțelor Publice Bistrița Nasaud, iar în subsidiar în sensul respingerii acțiunii în contencios administrativ fiscal ca fiind convingerea instanței în a dispune o asemenea hotărâre, precum și cele pentru care au fost înlăturate apărările, punând astfel instanța de control judiciar în imposibilitatea de a verifica soluția adoptată, prin prisma normelor de drept aplicabile spetei.

În motivare arată următoarele:

1.Cu privire la excepția inadmisibilității acțiunii pentru lipsa plângerii prealabile:

Prin acțiunea introductivă precizată de către reclamanta-intimata SC„C.C.” SRL ,s-a solicitat instanței

de judecată în contradictoriu cu paratele Direcția Generală a Finanțelor Publice Bistrița Nasaud și Administrația Finanțelor Publice a municipiului Bistrița ca prin hotărârea ce o va pronunța în cauza dedusă judecării să oblige paratele în solidar la restituirea sumei de 5.290 lei reprezentând majorări de întârziere la impozitul pe profit, restitui rea sumei de 13.555 lei reprezentând 6.873 lei TVA suplimentar de plată și 6.682 lei majorări de întârziere TVA,precum și obligarea în solidar a paratelor la plata dobânzilor (nu se precizează ce fel de dobânzi,insa din motivarea în drept a acțiunii introductive rezulta ca este vorba de dobanzii fiscale),calculate de la data achitării de către reclamanta a sumelor solicitate a fi restituite și pana la data plății efective.

Trebuie reținut faptul ca ambele parate chemate în judecata sunt autorități publice care sunt investite legal în materia

administrativ fiscală, astfel ca fața de reclamantă-intimată SC,,C.C.”SRL, se manifestă ca organe de realizare a puterii de stat și nu ca persoane fizice de drept civil.

Potrivit art. 52 alin.(1) din Constituția României, persoana vătămată într-un drept al său sau ori într-un interes legitim de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termen legal a unei cereri este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, anularea actului și repararea pagubei” iar conform alin.(2) „condițiile și limitele exercitării acestui drept se stabilesc prin lege organică”.

Prin Legea nr.554/2004 privind contenciosul administrativ-lege organică, se prevede că „orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său sau ori într-un interes legitim de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termen legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată”.

Dispozițiile art.7 din Legea nr.554/2004 privind contenciosul administrativ, stipulează înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ competente, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim, printr-un act administrativ unilateral, trebuie să solicite autorității publice emitente în termen de 30 de zile de la data comunicării actului revocarea în tot sau în parte a acestuia. Plângerea se poate adresa în egală măsură organului ierarhic superior dacă acesta există”.

Pe de altă parte dispozițiile art.109 alin.(2) C.procedura civilă arată că în cazurile anume stabilite de lege, sesizarea instanței competente se poate face numai după îndeplinirea procedurii prealabile, în condițiile prevăzute de legea specială.

Coroborarea acestei dispoziții din C.procedura civila cu prevederile art.7 din Legea nr.554/2004,conduce la concluzia ca procedura prealabila administrativa este reglementata ca o condiție de exercitare a dreptului la acțiune în contenciosul administrativa cărei neîndeplinire în termen și condițiile prevăzute de lege,atrage inadmisibilitatea acțiunii așa cum constant s-a pronunțat și înalta Curte de Casație și Justiție (ex. Decizia nr. 3268/05.10.2006, Decizia nr.146/27.03.2007).

Reclamanta susține prin acțiunea introductiva ca la data de 18.04.2011 a formulat o cerere prin care a solicitat paratei Administrația Finanțelor Publice a municipiului Bistrița „operarea în evidentele fiscale a diminuării impozitului pe profit cu suma de 5.788 lei și diminuarea accesoriilor la aceasta suma”

Cum între plăcerea prealabila și acțiunea introductiva trebuie sa existe o identitate de obiect, întrucât numai așa autoritatea publica poate fi deplina măsura de a analiza pretențiile formulate, jurisprudența romana a statuat ca „în cazul în care procedura prealabila nu îndeplinește condițiile pentru a putea fi calificata ca fiind plângerea prealabila ceruta de lege” acțiunea introductiva va fi respinsa ca fiind inadmisibila.

Cu privire la acest aspect se impune a observa următoarele :

– prin adresa nr.92/18.04.2001 înregistrata la parata Administrația Finanțelor Publice a municipiului Bistrița sub nr.7967/2011 se solicita operarea în evidentele fiscale a diminuării impozitului pe profit cu suma de 5.788 lei și diminuarea accesoriilor la aceasta suma și anularea obligațiilor de plata stabilite suplimentar la TVA în suma de 6.873 lei și accesoriile aferente.

– prin acțiunea introductiva formulata, reclamanta prin petitul nr. 1 solicita restituirea sumei de 5.296 lei reprezentând majorări de întârziere, iar prin petitul nr.2

restituirea sumei de 13.508 lei reprezentând tva – suplimentar de plata și majorări de întârziere ;

– prin petitul 3 al acțiunii introductive reclamanta solicita obligarea la plata dobânzilor calculate de la data achitării sumelor a căror restituire se solicita și pana la data plății efective.

Având în vedere cele mai sus precizate, faptul ca legea condiționează exercitarea recursului juridicțional de exercitarea în prealabil a recursului administrativ, precum și faptui ca între plăcerea prealabila și acțiunea introductiva trebuie sa existe o identitate de obiect ceea ce în situația de fata nu exista după cum se poate observa, apreciază ca acest înscris nu îndeplinește condițiile pentru a fi calificat de instanța ca fiind o plângere prealabila a reclamantei cu privire la pretențiile formulate, astfel încât acțiunea introductiva precizata în varianta celor trei petite ,sa poată fi admisibila în condițiile legii.

2. Cu privire ia excepția inadmisibilității acțiunii formulate în contextul dispozițiilor art.117 din OG nr.92/2003.

Prin acțiunea introductiva precizata de către reclamanta-intimata SC„C.C.” SRL ,s-a solicitat instanței de judecata în contradictoriu cu paratele Direcția Generala a Finanțelor Publice Bistrița Nasaud și Administrația Finanțelor Publice a municipiului Bistrița ca prin hotărârea ce o va pronunța în cauza dedusa judecații sa oblige paratele în solidar la restituirea sumei de 5.290 lei reprezentând majorări de întârziere la impozitul pe profit,restituirea sumei de 13.555 lei reprezentând 6.873 lei TVA suplimentar de plata și 6.682 lei majorări de întârziere TVA, precum și obligarea în solidar a paratelor la plata dobânzilor (nu se precizează ce fel de dobânzi,insa din motivarea în drept a acțiunii introductive rezulta ca este vorba de dobânzile fiscale) .calculate de la data achitării de către reclamanta a sumelor solicitate a fi restituite și pana la data plății efective.

În materie fiscală, procedura specială de restituire și de rambursare a sumelor de la buget este reglementată de dispozițiile art.117 C.procedura fiscală și dispozițiile pct.2 din Anexa 1 la OMFP nr. 1899/2004.

În lumina dispozițiilor legale antecitate, apreciază ca restituirea sumei solicitate de către reclamanta- intimata ar putea fi posibilă numai în situația în care ar fi îndeplinite condițiile legale stipulate prin dispozițiile actelor normative mai sus menționate, ori va rugăm să observați că restituirea sumelor solicitate de către reclamanta, nu poate fi încadrată în niciuna dintre situațiile enumerate de către art.117 lit.a)-h).

Conform Cap. 1 pct. 2 și următoarele din OMFP 1899/2004, restituirea sumelor de la buget se efectuează la cererea contribuabilului, în termen de 45 de zile de la data depunerii și înregistrării acesteia la organul fiscal căruia îi revine obligația administrației creanțelor bugetare, aceasta cerere trebuind a fi în mod obligatoriu însoțită de documentele necesare din care să rezulte că suma solicitată este certă pentru a putea face obiectul unei restituiri.

În condițiile mai sus descrise, apreciază ca acțiunea reclamantei îndreptată împotriva paratelor este inadmisibilă și din acest punct de vedere.

3. Cu privire la fondul cauzei, arată următoarele :

În principal învederam instanței că prin hotărârea pronunțată, parata-recurenta nu a căzut în pretenții, acțiunea fiind respinsă împotriva acesteia prin admiterea excepției lipsei calității procesuale pasive prin încheierea de ședința din data de 20.04.2012.

Însă reiterează susținerile și apărările formulate în contradictoriu cu reclamanta-intimata și cu reținerile instanței de fond, în contextul în care instanța de control judiciar v-a analiza cauza sub toate aspectele făcând uzanța

de dispozițiile art. 304 și 3041 C.procedura civila și în situația în care v-a respinge excepția lipsei calității procesuale pasive a instituției.

Astfel arată instanței ca urmare efectuării unei inspecții generale de către Activitatea de Inspecție Fiscală din cadrul Administrației Finanțelor Publice a municipiului Bistrița, a fost întocmit Raportul de inspecție fiscală nr. 32/26.01.2009 ce a stat la baza emiterii Deciziei de impunere nr.31/27.01.2009 prin care au fost stabilite în sarcina reclamantei obligații fiscale suplimentare în suma totală de 51.688 lei reprezentând, taxa pe valoarea adăugată (573 lei), majorări de întârziere (51 lei), impozit pe profit (31.455 lei) și majorări de întârziere aferente impozitului pe profit (19.609 lei).

Uzând de dispozițiile art.205 C.procedura fiscală, reclamanta a formulat o contestație administrativă, prin care a solicitat anularea în parte a măsurilor dispuse prin Decizia de impunere nr.31/27.01.2009, respectiv a solicitat anularea sumei de 46.367 lei din care impozit pe profit (26.758 lei) și majorări de întârziere în suma de 19.609 lei.

Contestația administrativă a fost soluționată de către organul administrativ – jurisdicțional de la nivelul Direcției Generale a Finanțelor Publice Bistrița Nasaud prin Decizia nr.42/10.07.2009, soluția dispusă fiind:

- desființarea parțială a măsurilor cuprinse în Decizia de impunere nr.31/27.01.2009 cu privire la impozitul pe profit în suma de 20.970 lei și dispunerea refacerii controlului cu respectarea prevederilor pct.12.7 din Instrucțiunile aprobate prin O.M.F.P. nr.519/2005 și a celor prevăzute în considerente;

- respingerea ca neîntemeiată a contestației formulate pentru suma de 5.788 lei reprezentând impozit pe profit și pe cale de consecință menținerea în parte a Deciziei de impunere

nr.31/27.01.2009 pentru aceasta suma;

– desființarea în totalitate a măsurilor referitoare la majorările de întârziere de 19.609 lei aferente impozitului pe profit din Decizia de impunere nr.31.27.01.2009 referitoare la aceste obligații fiscale, urmând ca în raport cu dispozitivul decizie de soluționare, punctele 1 și 2, organele fiscale ale Activității de Inspecție Fiscala din cadrul Administrației Finanțelor Publice a municipiului Bistrița sa recalculeze și sa stabilească suma accesoriile aferente impozitului pe profit respinse sau desființate cu respectarea prevederilor art.216 alin.(3) din C.procedura fiscala, republicat cu modificările și completările ulterioare.

Existând pronunțata o soluție definitivă în calea administrativă de atac, reclamanta a uzat de calea jurisdicțională, formulând o acțiune în contencios prin care a solicitat anularea parțială a Deciziei nr.42/10.07.2009 emisă de către Direcția Generală a Finanțelor Publice Bistrița Nasaud pronunțată în dosarul nr.28/2009, pe cale de consecință anularea parțială a Deciziei de impunere nr.31/27.01.2009 emisă de către Administrația Finanțelor Publice a municipiului Bistrița – Activitatea de Inspecție Fiscala, anularea parțială a Dispoziției privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscala nr.32/26.01.2009 și anularea parțială a Raportului de inspecție fiscala înregistrat la parata de rând 2 sub nr. 196/30.01.2009 privitor la impozitul pe profit stabilit suplimentar la plata în suma de 5.788 lei.

Tribunalul Bistrița Nasaud, declarându-se competent general, material și teritorial, s-a investit cu soluționarea pricinii astfel ca s-a pronunțată prin Sentința civilă nr.88/CA/2010 din data de 16.03.2010 rămasă definitivă și irevocabilă prin Decizia civilă nr.634/2011 din data de 11.02.2011, în sensul admiterii acțiunii formulate, anularea parțială a Deciziei nr.42/10.07.2009 emisă de către Direcția Generală a Finanțelor Publice Bistrița Nasaud pronunțată în dosarul nr.28/2009, pe cale de consecință anularea parțială a

Deciziei de impunere nr.31/27.01.2009 emisa de către Administrația Finanțelor Publice a municipiului Bistrița – Activitatea de Inspecție Fiscala, a Dispoziției privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscala nr.32/26.01.2009 și a Raportului de inspecție fiscala înregistrat la AFP Bistrița – AIF sub nr. 196/30.01.2009, în privința impozitului pe profit suplimentar de plata în suma de 5.788 lei ca fiind nelegale și netemeinice,exonerând pe reclamanta de obligația de plata a acestei sume.

Foarte important de subliniat în analiza cauzei deduse judecății sunt următoarele aspecte:

a) La data de 16.09.2009 Activitatea de Inspecție Fiscala a procedat la refacerea controlului cu privire la recalcularea și stabilirea sumelor accesoriilor aferente impozitului pe profit respinse sau desființate, fiind astfel emisa Decizia de impunere nr.609/16.09.2009 prin care au fost stabilite în sarcina reclamantei obligații fiscale bugetare constând în majorări de întârziere în cuantum total de 10.396 lei la impozitul pe profit

– Decizie de impunere a fost emisa la data de 16.09.2009 , potrivit măsurii dispuse de către Biroul de Soluționare a Contestațiilor nr.42/10.07.2009 înainte ca sa existe o soluție definitiva și irevocabila cu privire la suma de 5.788 lei contestata, (16.03.2010-solutia instanței de fond,11.02.2001-solutia instanței de control judiciar);

– Decizie de impunere nr.609/16.09.2009 putea sa fie atacata de către reclamanta în termen de 30 de zile de la data comunicării ei,sub sancțiunea decăderii potrivit art.207 C.procedura fiscala.

Reclamanta nu a înțeles sa atace acest act administrativ fiscal ce reprezintă titlu de creanța pentru a-i putea fi deschisa calea jurisdicționala de atac în conformitate cu dispozițiile art.218 C.procedura fiscala în contra unui

răspuns sau a unei decizii de soluționare a contestației în calea administrativă de atac cu privire la aceasta.

Neurmarea corespunzătoare a procedurii administrativ-fiscale de către reclamanta face în opinia noastră ca decizia de impunere nr.609/16.09.2009 prin care au fost stabilite majorările de întârziere în cuantum total de 10.396 lei la impozitul pe profit să rămână definitivă în sistemul administrativ al cailor de atac, astfel ca aceasta sumă cu titlu de majorări de întârziere nu mai poate fi pusă sub discuție din perspectiva unei eventuale anulari sau restituiri. Măta timp cât actul administrativ fiscal nu mai poate fi atacat

– Este de asemenea important de reținut și faptul că prin Raportul de inspecție fiscală din data de 16.09.2009 s-a consemnat de către organele de inspecție fiscală că administratorul societății reclamante este de acord cu sumele stabilite suplimentar, conform declarației date de către acesta în data de 16.09.2009.

b) Cât privesc măsurile de executare silită întreprinse de către organele de executare silită din cadrul paratei Administrația Finanțelor Publice a municipiului Bistrița în dosarul execuțional nr. 03824004/06/30/1/2009/15850 ,apreciem că ele au fost corect demarate, întrucât titlul de creanță (decizia de impunere nr.609/16.09.2000) s-a bucurat de prezumția de legalitate,nu a fost suspendată în condiții legii (întrucât reclamanta a fost de acord cu această obligație stabilită), astfel că a devenit titlu executoriu după expirarea scadentei de plată a obligațiilor stabilite prin acesta.

Cât privește susținerea reclamantei că suma de 10.396 lei reprezintă majorări de întârziere a fost achitată potrivit notei contabile nr. 167/24.02.2010, solicită să se observe că pe de o parte natura obligațiilor achitate de către reclamanta este alta decât cea de majorări de întârziere la impozitul pe

profit, iar cuantumul achitat este de 10.878 lei, altul decât cel de 10.393 lei.

c). Cât privește Decizia nr.511/05.11.2009 ,referitoare la obligațiile de plata accesorii aferente , emisa de către parata Administrația Finanțelor Publice a municipiului Bistrița în suma totală de 1.939 lei pentru perioada 26.01.2009-15.05.2009. data la care Decizia de impunere nr.31.27.01.2009 a fost suspendată, arată cu privire la aceasta ca majorările de întârziere la impozitul pe profit în cuantum de 1.939 lei stabilite în sarcina reclamantei, au fost corectate urmare punerii în executare a sentinței civile nr.88/CA/2009 rămasă definitivă și irevocabilă (scăderea obligației de 5.788 lei), prin Decizia nr.704/01/19.05.2011 (necontestată de către reclamanta), în sensul reducerii acestora cu suma de 1.428 lei.

Susținerea reclamantei potrivit căreia se impune scăderea întregii sume de 10.393 lei reprezentând majorări de întârziere urmare punerii în executare a sent. civile nr.88/CA/2010 este neîntemeiată în opinia noastră pentru următoarele considerente:

- aceste majorări de întârziere nu privesc doar suma de 5.788 lei reprezentând impozit pe profit;
- actul administrativ fiscal prin care au fost constatate, stabilite și individualizate este Decizia de impunere nr.609/16.09.2009, ramasă definitivă în sistemul cailor de atac, (nu a fost atacată de către reclamanta);
- reclamanta nu deține o hotărâre judecătorească rămasă definitivă și irevocabilă cu privire la acest act administrativ fiscal care să dispună anularea lui totală sau parțială;
- organul fiscal nu poate proceda la aceasta data la revocarea actului administrativ fiscal ,întrucât el fost pus în circuitul civil din luna septembrie 2009;

d). Cu privire la solicitarea de anulare a Deciziei de impunere nr.374/30.05.2008 în ceea ce privește suma de 6.873 lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată stabilită suplimentar, arată următoarele:

– chiar dacă Tribunalul Bistrița Năsăud reține prin considerente sentinței civile nr.88/CA/2010 ca suma de 430.558.700 lei nu intra în baza de impunere a reclamantei, prin dispozitivul acesteia instanța nu se pronunță nici cu privire la Decizia de impunere nr.374/30.05.2008 și nici cu privire la taxa pe valoarea adăugată în suma de 6.873 lei, întrucât nu fusese investită cu un asemenea petit în analiză, astfel că în ceea ce privește aceasta hotărâre evocată arată că pe de o parte nu există o obligație a organului fiscal în operarea unei eventuale scăderi din evidența a sumei de 6.873 lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată, iar pe de altă parte aceasta nu-l conferă reclamante dreptul să ceară punerea ei în executare cu privire la suma de 6.873 lei reprezentând taxa pe valoare adăugată.

Apreciind că solicitarea reclamantei de restituire a sumei de 6.873 lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată este neîntemeiată, considere că neîntemeiată nici cererea de restituire a sumei de 6.635 lei reprezentând majorări de întârziere aferente sumei de 6.873 lei, (așa cum în mod corect și legal a statuat instanța fondului).

Cu privire la concluziile raportului de expertiză contabilă judiciară, efectuat în cauza dedusă judecății, arată :

Instituția nu a înțeles să formuleze obiecțiuni față de concluziile lucrări, având în vedere următoarele considerente:

– Cu privire la concluziile expertizei contabile vizând primul obiectiv, nu am înțeles să contestăm modul de calcul al accesoriilor în suma de 5.290 lei, plecând de la baza impozabilă de 5.788 lei, întrucât problematica la care trebuie să răspundă instanța este în principal, nu determinarea

cuantumului majorărilor de întârziere aferente impozitului pe profit solicitate de către reclamant,ci daca aceasta este îndreptăţită a le solicita.

Din apărările formulate prin scriptul nr. 15.063/15.11.2011 intitulat întâmpinare, cât şi din conţinutul adresei nr. 1175/24.08.2011 emisa de către parata Administraţia Finanţelor Publice a municipiului Bistriţa, depusa la dosarul cauzei, rezulta în mod cert ca paratele nu datorează reclamantei pretenţiile, formulate,întrucât toate consecinţele fiscale ce au decurs din punerea în executare a Sentinţei civile nr.88/CA/2010 ,cu privire la suma de 5.788 lei reprezentând impozit pe profit au fost îndeplinite de către organele fiscale, respectiv, aceasta suma a fost scăzuta din evidentele nominale şi centralizate ale fiscului,iar accesoriile calculate prin Decizia de calcul accesorii nr. 511/01.11.2009 în suma de 1.939 lei pana la data de 15.05.2009,data suspendării actului administrative fiscal,au fost diminuate urmare corecţiei efectuate prin decizia de calcul accesorii nr.704/01/19.05.2011 cu suma de 1.428 lei.

Toate aceste operaţiuni fiscale s-au efectuat ţinându-se seama şi de Decizia nr. 609/16.09.2009 prin care au fost stabilite în sarcina reclamantei majorări de întârziere în cuantum de 10.396 lei la impozitul pe profit, decizie rămasa definitivă prin neatacare în sistemul cailor administrative.

Susţine în continuare ca nici din motivarea acţiunii precizate, nici din scriptele depuse în probaţiune de către reclamanta, precum nici din concluziile raportului de expertiza contabila,nu se probează şi nu se dovedeşte ca accesoriile determinate în cuantum de 5.290 lei la impozitul pe profit, nu au făcut obiectul diminuării şi corecţiilor calcului de accesorii efectuate de către organele de inspecţie fiscală prin Deciziile de calcul accesorii nr.511/01.11.2009 şi nr.704/01/19.05.2011,toate în strânsa legătura cu obligaţiile accesorii stabilite prin Decizia nr.609/16.09.2009.

– Cu privire la concluziile expertizei contabile vizând cel de al doilea obiectiv, de asemenea arătăm ca nu a înțeles să contestăm modul de calcul a accesoriilor în suma de 6.682 lei, plecând de la baza impozabila de 6873 lei reprezentând TVA, având în vedere următorul raționament:

Întreg demersul procesual al reclamantei vizând pretențiile formulate, are ca punct de plecare Sentința civilă nr.88/CA/2010 pronunțată de către Tribunalul Bistrița Nasaud, rămasă definitivă și irevocabilă prin care instanța fondului a desființat în parte Decizia de impunere nr.31/27.01.2009 cu privire la impozitul pe profit stabilit suplimentar în cuantum de 5.788 lei.

Ori, cum corect rețin și experții prin raportul de expertiza contabilă efectuat în cauza, instanța prin Sentința civilă nr.88/CA/2010 nu anulează actul administrativ fiscal și nu dispune măsuri în ceea ce privește TVA stabili suplimentar în suma de 6.783 lei.

Prin urmare titlul de creanță fiind menținut ca temeinic și legal de către instanța cu privire la TVA în suma de 6.873 lei, solicitarea de restituire a acestei sume cu acordarea majorărilor de întârziere în cuantum de 6.682 lei calculate de către experți este neîntemeiată, atâta timp cât actul administrativ fiscal a fost menținut de către instanța ca temeinic și legal cu privire la TVA.

Acest aspect a fost în corect analizat și statuat de instanța fondului.

Cat privește capătul de cerere vizând acordarea dobânzilor legale calculate asupra sumei de 5.290 lei, de la data plății și până la data restituirii efective, arată și apreciază ca acesta este neîntemeiat, arătând următoarele:

Este adevărat faptul că atunci când o parte este căzută în pretenții {în speța pârâta-recurenta Administrația Finanțelor Publice a municipiului Bistrița), reclamanta ar putea fi

îndreptătită la repararea integrală a prejudiciului produs ,în acest fel fiind respectat principiul echității care impune plasarea solvens-ului de a beneficia de suma ca și cum ar fi folosit-o el însuși, însă trebuie avut în vedere faptul ca reclamanta atât prin acțiunea introductivă cat și prin precizarea de acțiune nu a solicitat acordarea dobânzilor legale pe care instanța le-a acordat, pe de o parte, iar pe de alta parte se poate observa ca nu exista efectuata de către reclamanta nici o motivare în drept pe un asemenea capăt de cerere.

Prin recursul declarat de Administrația Finanțelor Publice Bistrița, s-a solicitat modificarea în parte a hotărârii în sensul respingerii acțiunii formulata de SC Original Corn SRL Bistrița ca netemeinica în ceea ce privește restituirea sumei de 5.290 lei și dobânda legală aferentă, precum și a cheltuielilor de judecată.

În motivare arată că societatea comercială C.C. SRL a fost verificată de către inspectorii fiscali din cadrul AIF-DGFP Bistrița-Năsăud cu privire la toate impozitele și taxele până la data de 30.11.2008, mai puțin impozitul pe profit care a fost verificat până la data de 30.09.2008. În urma verificărilor, în urma Raportului de inspecție fiscală nr. 10/12.01.2009, prin Decizia de impunere nr.31/2009 s-au stabilit în sarcina societății sume suplimentare de piață în cuantum de 51.688 lei, reprezentând:

- – 31.455 lei = impozit pe profit
- – 19.609 lei = majorări aferente impozitului pe profit
 - 573 lei = TVA
 - 51 lei = majorări aferente TVA.

Ulterior, societatea a formulat și depus contestație în temeiul art. 205 și următoarele din OG 92/2003 privind codul de procedură fiscală, pentru suma de 26.758 reprezentând impozit pe profit și suma 19,609 lei – majorări aferente impozitului pe profit, sume stabilite prin decizia mai sus menționată. Contestația a fost

soluționată prin Decizia Biroului soluționare contestații din cadrul DGFP BN nr. 42/10.07.2009, în sensul anularii sumei de 20.970 lei impozit pe profit și a sumei de 19.609 lei majorări, și s-a dispus, totodată, refacerea controlului. Totodată, prin aceeași decizie, s-a respins ca neîntemeiată contestația cu privire la suma de 5.788 lei – impozit pe profit împotriva acestei decizii, SC C.C. SRL a formulat acțiune în contencios administrativ înregistrată în dosarul Tribunalului Bistrița-Năsăud nr. .../112/2009, dosar soluționat prin Sentința Civilă nr. 88/CA/2010 din data de 16.03.2010, instanța de judecată pronunțându-se în sensul exonerării reclamantei de obligația de a plăti suma de 5788 lei reprezentând impozit pe profit.

Menționează faptul ca organul fiscal a respectat toate dispozițiile stabilite prin Sentința Civilă mai sus menționată și prin Decizia Biroului soluționare contestații din cadrul DGFP BN nr. 42/10.07.2009, inclusiv referitor la refacerea controlului cu respectarea prevederilor pct. 12.7 din instrucțiunile aprobate prin OMFP nr.519/2005, finalizat cu emiterea Raportului de inspecție fiscală încheiat în 16.09.2009 și a Deciziei de impunere nr. 609/16.09.2009, prin care s-au stabilit în sarcina societății contestatoare obligații de plată în cuantum de 10.396 lei.

Prin acțiunea formulată în prezentul dosar, contestatoarea SC C.C. SRL solicită restituirea sumei de 5.296 lei reprezentând sume stabilite prin decizia de impunere nr. 609/16.09.2009 devenită titlu executoriu, și neatacata în termenul legal, și restituirea sumei de 13.508 lei – TVA și majorări, sume stabilite prin prima decizie, respectiv Decizia de impunere nr.31/2009 și care nu au fost contestate în termenul legal.

Potrivit art. 209 din OG 92/2003[®] privind Codul de procedura fiscală, contestațiile formulate împotriva

deciziilor de impunere, a actelor administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere, deciziilor pentru regularizarea situației emise în conformitate cu legislația în materie vamală, a măsurii de diminuare a pierderii fiscale stabilite prin dispoziție de măsuri, se soluționează de către structura specializată de soluționare a contestațiilor din cadrul direcțiilor generale ale finanțelor publice județene sau a municipiului București, după caz, în a căror rază teritorială își au domiciliul fiscal contestatarii, pentru contestațiile care au ca obiect impozite, taxe, contribuții, datorie vamală, accesorii ale acestora, precum și măsura de diminuare a pierderii fiscale, în quantum de până la 3 milioane lei;

Totodată art. 7 din Legea contenciosului administrativ înaintea de a se adresa instanței de contencios administrativ competente, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act administrativ individual trebuie să solicite autorității publice emitente sau autorității ierarhic superioare, dacă aceasta există, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia.

Având în vedere cele mai sus menționate, solicită instanței să observe ca în cauza dedusa judecății reclamanta nu face dovada realizării unei proceduri prealabile cu instituția noastră pentru sumele solicitate, situație în care apreciem ca acțiunea ce face obiectul prezentului dosar este inadmisibilă.

Referitor la susținerile contestatoarei cu privire la faptul ca sumele reprezentând majorări aferente impozitului pe profit (5.788 lei) au fost calculate eronat, arătăm ca în urma reverificărilor efectuate de organul de inspecție fiscală, administratorul societății contestatoare a fost de acord cu sumele suplimentare

stabilite prin Raportul de inspecție fiscală din data de 16.09.2009 și Decizia de impunere nr. 609/16.09.2009, dovada fiind și faptul că Decizia de impunere nu a fost contestată în termenul prevăzut de lege.

Totodată, cu privire la sumele reprezentând TVA și majorări TVA pe care prin acțiunea ce face obiectul prezentului dosar contestatoarea le solicita, reiterăm că acestea nu au fost contestate, astfel că Decizia de impunere nr. 31/2009 a fost anulată doar în parte cu privire la impozitul pe profit, sumele reprezentând TVA și majorările aferente rămânând certe, tocmai prin necontestarea lor de către nici o persoană interesată.

Pentru motivele mai sus arătate, solicită instanței modificarea în parte a hotărârii atacate în sensul respingerii acțiunii formulate de SC Original Corn SRL Bistrița ca netemeinică în ceea ce privește restituirea sumei de 5.290 lei și dobânda legală aferentă, precum și a cheltuielilor de judecată

În drept, a invocat dispozițiile articolelor 299 și următoarele Cod procedură civilă și O.G. nr. 92/2003[®] privind Codul de procedură fiscală și prevederile Legii 554/2004 – Contenciosul administrativ.

Prin întâmpinarea înregistrată la data de 17 septembrie 2013, S.C. C.C. S.R.L. a solicitat respingerea ca nefondată a recursurilor declarat de pârâte, cu menținerea hotărârii atacate ca fiind temeinică și legală.

Analizând sentința atacată prin prisma motivelor de recurs și a apărărilor formulate, Curtea reține următoarele:

Prin cererea de chemare în judecată formulată sub forma acțiunii de contencios fiscal, reclamanta solicită ca instanța de fond să dispună obligarea pârâtelor în solidar să restituie

acesteia diverse sume de bani cu titlu de creanțe fiscale aspect pe care de altfel îl reține ca atare și instanța de fond în considerentele hotărârii atacate.

Corelativ, instanța de fon reține pe terenul aplicării dispozițiilor art. 117 din Codul de procedură fiscală că în astfel de cereri nu mai este necesară procedura prevăzută de lege și care este concretizată din punct de vedere administrativ procedural prin Ordinul nr. 1899/2004 invocându-se soluția dată în recurs în interesul legii prin Decizia nr. 24/2011 a ÎCCJ.

Trebuie notat explicit că deși teza conform căreia decizia pronunțată în recurs în interesul legii este obligatorie pentru instanțe conform art. 3307 din Codul de procedură civilă de la 1865, incident în cauză prin efectul art. 3 alin. 1 din Legea nr. 76/2012, text procedural pe care instanța de fond și-a fundamentat teza admisibilității cererii de restituire direct în justiție fără a se urma procedura prealabilă grefată pe art. 205 și urm. din Codul de procedură fiscală, această decizie în recurs în interesul legii nu are tangență cu litigiul de față.

Și este așa, deoarece Decizia nr. 24/2011 a ÎCCJ pronunțată în recurs în interesul legii are ca sferă de aplicare doar raporturile juridice în legătură cu restituirea taxei pe poluare.

Așa cum rezultă din dispozitivul acestei decizii, completul competent să judece recursul în interesul legii din cadrul ÎCCJ a decis în urma aditerii recursurilor în interesul legii formulate de procurorul general al Parchetului de pe lângă înalta Curte de Casație și Justiție, Colegiul de conducere al Curții de Apel Iași și Colegiul de conducere al Curții de Apel Cluj și s-a stabilit, între altele, că procedura de contestare prevăzută la art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008, aprobată prin Legea nr. 140/2011, raportat la art. 205-218 din Codul de procedură fiscală, nu se aplică în cazul

cererilor de restituire a taxei de poluare întemeiate pe dispozițiile art. 117 alin. (1) lit. d) din același cod.

Prin urmare, excluderea aplicării procedurii prevăzute de art. 205-218 din Codul de procedură civilă s-a făcut exclusiv în cadrul limitat al procedurii de contestare consacrată de art. 7 din OUG nr. 50/2008.

Astfel fiind, nu există nici un temei legal și procedural pentru a extinde efectele deciziei în recurs în interesul legii peste marginile textului de lege supus interpretării, mai ales că premisa unei atari abordări pleacă de la efectele juridice în dreptul intern a unor decizii pronunțate în materia examinată de către jurisdicția de contencios al dreptului Uniunii Europene.

Din această perspectivă, analiza legalității sesizării instanței inclusiv prin prisma parcurgerii procedurii prealabile a contestației prevăzută de art. 205 și urm. din Codul de procedură fiscală precum și a obiectului acțiunii judiciare din perspectiva art. 218 alin. 2 din același cod se impune cu prisosință cu atât mai mult cu cât a fost din nou supusă examinării pe calea criticilor de nelegalitate din recurs.

Curtea constată așadar că în litigiul de față instanța de contencios administrativ nu poate fi investită cu soluționarea directă și nemijlocită a contestației administrative așa cum solicită reclamanta, căci competența de a statua asupra obiectului contestației care este identic cu obiectul acțiunii în contencios administrativ formulat de reclamantă aparține organului administrativ prevăzut la art. 209 C.pr.fisc.

Cu toate acestea, instanța poate fi investită în temeiul art. 1 alin. 1, art. 2 alin. 2 din Legea nr. 554/2004 corelat cu prevederile art. 218 alin. 2 din Codul de procedură fiscală cu o acțiune întemeiată pe refuzul nejustificat al autorității publice de a răspunde contestației formulate în baza art. 205

și urm. C.pr.fisc. sau cu o cerere împotriva deciziei de soluționare a contestației administrative.

În această situație instanța de contencios administrativ are a se pronunța și poate cenzura exclusiv caracterul justificat sau nejustificat al răspunsului autorității publice sau al lipsei răspunsului ori al rezolvării contestației în termenul defipt de lege sau să se pronunțe asupra legalității și temeiniciei actului administrativ ce emană de la organul de soluționare a contestației.

În fine, Curtea are în vedere că în practica secției de profil a ÎCCJ s-a reținut în mod constant și unitar că procedura de soluționare a contestațiilor formulate împotriva actelor administrative fiscale, reglementate de art. 205-218 C.pr.fisc. este o procedura administrativa prealabilă, iar nu o jurisdicție specială în sensul art. 21 alin. 4 din Constituție și art. 6 alin. 1 din Legea nr. 554/2004. (A se vedea spre pildă, soluția de principiu adoptată de Plenul judecătorilor Secției de Contencios Administrativ și fiscal a ÎCCJ la 12 februarie 2007 precum și decizia nr. 106 din 17 ianuarie 2006 a ÎCCJ, precum și Decizia nr. 409/2004 a Curții Constituționale).

Tot astfel, Înalta Curte a decis că în măsura în care se contestă un act administrativ fiscal, devin incidente dispozițiile menționate anterior din Codul de procedură fiscală, fiind astfel obligatorie de urmat procedura contestației pe cale administrativă reglementată de Titlul IX din OG nr. 92/2003, republicată, întrucât poate fi contestată pe calea acțiunii în contencios administrativ și fiscal numai decizia emisă de organul competent în soluționarea contestației împotriva actului administrativ fiscal (A se vedea în acest sens, decizia nr. 1363 din 6 martie 2007 și decizia nr. 1653 din 20 martie 2007).

Față de cele ce precedă, se constată că motivul de recurs axat pe excepția de inadmisibilitate invocată de pârâta recurentă

DGFP a jud. Bistrița-Năsăud este întemeiat, instanța interpretând greșit dispozițiile legale pertinente incidente în materia analizată astfel că în consens cu prevederile art. 20 alin. 3 din Legea nrt. 554/2004 și art. 304 pct. 9 rap. la art. 47, 48 și 312 C.pr.civ. de la 1865, se va admite recursurile se va modifica sentința atacată și, în consecință, conform art. 137 alin. 1 rap. la art. 109 alin. 2 C.pr.civ. corelate cu art.7 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 rap. la art. 218 alin. 2 C.pr.fisc. se va respinge acțiunea ca inadmisibilă.

Ținând seama că recursurile au fost examinate pe excepția antamată restul motivelor de recurs nu vor mai fi analizate, examinarea acestora apărând a fi de prisos.

Sursa: site-ul Curții de Apel Cluj

KPMG: Burse de Excelență pentru 20 de studenți excepționali din România

KPMG in Romania continua strategia de investitii in sistemul educational din Romania cu un program de Burse de Excelenta in valoare totala de 180.000 de euro pe parcursul a trei ani. Acest program vine la mai putin de o luna de la angajarea a peste 130 de studenti si tineri absolventi. "Bursele de excelenta" fac parte dintr-un amplu program de sustinere a performantei in educatie, prin care 20 de studenti cu rezultate exceptionale din trei universitati de prestigiu din tara primesc lunar cate o bursa in valoare de 250 de euro. Acestia vor continua sa isi canalizeze atentia asupra rezultatelor academice si, in paralel, vor fi inclusi in

programe de mentorship si sesiuni de training intensiv alaturi de liderii KPMG.

KPMG Romania a lansat programul "Burse de Excelenta" disponibil studentilor de anul 1 din Academia de Studii Economice Bucuresti (ASE), Facultatea de Stiinte Economice si Gestiunea Afacerilor (FSEGA) din cadrul Universitatii Babes-Bolyai din Cluj si Facultatea de Economie si Administrarea Afacerilor (FEAA) din cadrul Universitatii de Vest din Timisoara. In urmatorii trei ani, 10 studenti ai ASE, 5 ai FSEGA si 5 ai FEAA pot participa in acest program, care recompenseaza studiul aprofundat, rezultatele academice si experienta practica intr-o piata concurentiala.

Serban Toader, Senior Partner KPMG Romania, afirma "Programul 'Burse de Excelenta' a fost creat pentru a asigura cel mai bun start in cariera posibil! El incurajeaza si promoveaza carierele in domeniul auditului si consultantei si isi propune sa dezvolte capabilitatile de leadership si implicarea in activitatile extracuriculare. Este o investitie in viitorul tinerilor si al firmei noastre, mai ales ca beneficiarii acestuia vor avea oportunitatea de a lucra alaturi de noi atat pe parcursul programului, cat si dupa. Ii astept pe tinerii interesati in a avea un dialog despre cariera si succes pe pagina noastra de Facebook, facebook.com/kpmgromania".

Alocarea bursei se va face dupa prima sesiune de examene din facultate, selectia fiind definita de criterii specifice, precum: notele obtinute la examenul de bacalaureat, notele din examenele universitare si activitatile extra-curiculare.

Domnul profesor universitar Pavel Nastase, rector al ASE Bucuresti, sustine programul "Burse de Excelenta" si declara: "Programul de burse va fi o experienta incredibila si o oportunitate extraordinara pentru studenti sa isi extinda cunostintele dincolo de curricula universitara si sa ia contact cu realitatile de afaceri prin programele de internship, mentorship si training pe care le ofera KPMG in Romania. Ii

incurajam pe studenti sa intre in competitia pentru Burse si sa isi accelereze dezvoltarea personala si profesionala”.

Dupa cum spune **Ada Palea, Director People Performance and Culture, KPMG Romania**: “Am initiat acest program ca sprijin pentru studenti in abordarea cu succes a provocarilor viitoare care ii asteapta in mediul profesional. “Burse de Excelenta” este doar unul dintre programele de sustinere a mediului educational desfasurate de KPMG, alaturi de initiative precum: KPMG Professorship, KPMG Business School sau KPMG International Case Competition. Investind in educatie, contribuim la dezvoltarea noilor generatii de lideri in afaceri, iar dezvoltarea oamenilor sta la baza strategiei firmei noastre”.

Investițiile străine directe în România în anul 2013

Cercetarea statistică privind investițiile străine directe (ISD) a fost realizată de Banca Națională a României în colaborare cu Institutul Național de Statistică. Obiectivul principal al acesteia a fost determinarea soldului ISD în România la 31 decembrie 2013 și a fluxurilor (mișcărilor) ISD în cursul exercițiului financiar 2013, în întreprinderile investiție străină directă rezidente.

Cercetarea statistică ISD a fost realizată, pentru prima dată, în conformitate cu prevederile metodologice ale Manualului balanței de plăți și poziției investiționale internaționale al Fondului Monetar Internațional, ediția a 6-a (BPM6), care a înlocuit vechea metodologie bazată pe Manualul BPM5. Detaliile sunt prezentate în secțiunea PRECIZĂRI METODOLOGICE.

1. Fluxul net de investiții străine directe în anul 2013 a atins nivelul de
2 712 milioane euro, din care:
2 427 milioane euro aport la capitalurile proprii* (89,5 %);
285 milioane euro credit net primit de la investitorii străini (10,5%).

2. Soldul final al investițiilor străine directe la 31 decembrie 2013 a înregistrat valoarea de
59 958 milioane euro, din care:
40 700 milioane euro aport la capitalurile proprii, inclusiv profitul reinvestit (67,8%);
19 258 milioane euro credit net primit de la investitorii străini (32,2%).

2.1. Repartizarea investițiilor străine directe pe principalele activități economice

Din punct de vedere al orientării pe ramuri economice (conform CAEN Rev.2), ISD s-au localizat cu precădere în *industria prelucrătoare* (31,1% din total). În cadrul acestei industrii cele mai bine reprezentate ramuri sunt *prelucrare țiglei, produse chimice, cauciuc și mase plastice* (5,9% din total ISD), *industria mijloacelor de transport* (5,7%), *metalurgia* (4,1%), *industria alimentară, a băuturilor și tutunului* (4,0%) și *ciment, sticlă, ceramică* (2,7%).

**Investiții străine directe în România
la 31 decembrie 2013**

Repartizare pe principalele activități economice

	Total	
	milioane euro	% din total ISD
TOTAL, din care:	59 958	100,0

	Total	
	milioane euro	% din total ISD
Industrie	28 810	48,1
Industria extractivă	3 519	5,9
Industria prelucrătoare, din care:	18 648	31,1
– alimente, băuturi și tutun	2 373	4,0
– ciment, sticlă, ceramică	1 619	2,7
– fabricare produse din lemn, inclusiv mobilă	1 255	2,1
– fabricarea calculatoarelor, altor produse electronice, optice și electrice	1 250	2,1
– mașini, utilaje și echipamente	1 309	2,2
– metalurgie	2 481	4,1
– mijloace de transport	3 439	5,7
– prelucrare țiglei, produse chimice, cauciuc și mase plastice	3 533	5,9
– textile, confecții și pielărie	891	1,5
– alte ramuri ale industriei prelucrătoare	498	0,8
Energie electrică, gaze și apă	6 643	11,1
Activități profesionale, științifice, tehnice și administrative și servicii suport	3 034	5,0
Agricultură, silvicultură și pescuit	1 278	2,1
Comerț	6 723	11,2
Construcții și tranzacții imobiliare	5 887	9,8
Hoteluri și restaurante	370	0,6
Intermedieri financiare și asigurări	8 496	14,2

	Total	
	milioane euro	% din total ISD
Tehnologia informației și comunicații	4 129	6,9
Transporturi	944	1,6
Alte activități	287	0,5

Pe lângă industrie, activități care au atras importante ISD sunt *intermedierile financiare și asigurările* (reprezintă 14,2% din totalul ISD), *comerțul cu amănuntul și cu ridicata* (11,2%), *construcții și tranzacții imobiliare* (9,8%), *tehnologia informației și comunicații* (6,9%).

Imobilizările corporale și necorporale, cu un sold la finele anului 2013 în valoare de 29 431 milioane euro, reprezintă 49,0% din soldul total al ISD, ceea ce conduce la un grad semnificativ de stabilitate a investiției străine directe.

2.2. Repartizarea investițiilor străine directe pe regiuni de dezvoltare

Din punct de vedere teritorial se observă orientarea ISD cu precădere spre regiunea de dezvoltare BUCUREȘTI-ILFOV (61,4%), alte regiuni de dezvoltare beneficiare de ISD fiind regiunea CENTRU (8,6%), regiunea SUD-MUNTENIA (7,7%), regiunea VEST (7,6%) și regiunea NORD-VEST (4,5%).

Menționăm că ISD au fost localizate teritorial după sediul social al întreprinderilor investiție directă, ceea ce nu corespunde totdeauna cu locul de desfășurare a activității economice.

	milioane euro	% din TOTAL
TOTAL, din care:	59 958	100,0

	milioane euro	% din TOTAL
BUCUREȘTI-ILFOV	36 808	61,4
CENTRU	5 179	8,6
SUD-MUNTENIA	4 599	7,7
VEST	4 581	7,6
NORD-VEST	2 665	4,5
SUD-EST	2 529	4,2
SUD-VEST-OLTENIA	1 912	3,2
NORD-EST	1 685	2,8

2.3. Repartizarea investițiilor străine directe pe țări de origine

Repartizarea a fost realizată în funcție de țara de rezidență a deținătorului nemijlocit a cel puțin 10% din capitalul social al întreprinderilor investiție directă din România.

Primele 4 țări clasate după ponderea deținută în soldul ISD la 31 decembrie 2013 sunt: Olanda (24,4% din soldul ISD la sfârșitul anului 2013), Austria (19,1 %), Germania (11,2%) și Franța (7,6%), ierarhie neschimbată din anul 2009.

	milioane euro	% din TOTAL
TOTAL, din care:	59 958	100,0
Olanda	14 624	24,4
Austria	11 438	19,1
Germania	6 744	11,2
Franța	4 568	7,6
Italia	2 816	4,7
Cipru	2 677	4,5
Elveția	1 942	3,2
Grecia	1 935	3,2
Luxemburg	1 694	2,8

	milioane euro	% din TOTAL
Belgia	1 493	2,5
Marea Britanie	1 475	2,5
Spania	1 110	1,9
Statele Unite ale Americii	1 086	1,8
Cehia	1 082	1,8
Ungaria	747	1,2
Alte țări *	4 527	7,6

* țări a căror investiție este mai mică de 500 de milioane de euro

3. Tipuri de investiții străine directe

Fluxul de participatii la capital în întreprinderile ISD în valoare de 2 764 milioane euro este diferențiat în *greenfield*, *fuziuni și achiziții*, *dezvoltare de firme și restructurare de firme*.

În anul 2013 *investițiile greenfield și cele din categoria fuziuni și achiziții (M&A)* au înregistrat un nivel redus, de 112 respectiv 152 milioane euro; ponderea predominantă în fluxul participațiilor la capital în 2013 este reprezentată de *dezvoltările de firme* cu o valoare de 1 391 milioane euro, respectiv 50,3% din participatii și de *restructurările de firme* cu 1 109 milioane euro, reprezentând 40,1% din participații.

Pentru a aprecia impactul de durată al *investițiilor greenfield* asupra economiei, au fost evidențiate și *acumulările de investiții străine directe (solduri)* în întreprinderile înființate prin investiții greenfield denumite *întreprinderi greenfield*.

La finele anului 2013 distribuția pe principalele activități economice a soldului investițiilor străine directe în *întreprinderi greenfield* se prezintă astfel:

	Total ISD milioane euro	din care	
		Investiții străine directe în întreprinderi greenfield	
		milioane euro	% în total ISD pe activități economice
	1	2	3=2/1*100
TOTAL, din care:	59 958	28 801	48,0
Industrie, din care:	28 810	11 211	38,9
Industria extractivă	3 519	334	9,5
Industria prelucrătoare	18 648	9 682	51,9
Energie electrică, termică, gaze, apă	6 643	1 195	18,0
Intermedieri financiare și asigurări	8 496	3 228	38,0
Comerț	6 723	5 245	78,0
Construcții și tranzacții imobiliare	5 887	3 726	63,3
Tehnologia informației și comunicații	4 129	1 182	28,6
Alte activități	5 913	4 209	71,2

4. Exporturile și importurile întreprinderilor investiție străină directă

Activitatea întreprinderilor investiție străină directă, în ansamblul ei, are un impact pozitiv asupra comerțului exterior al României, contribuția acestora la exporturile de bunuri fiind de 70,9%, în timp ce la importuri de 64,5%.

	Exporturi (FOB)		Importuri (CIF)	
	Întreprinderi investiție străină directă	% din total economie	Întreprinderi investiție străină directă	% din total economie
Total	33 623	70,9	34 292	64,5
Industrie, din care:	30 162	63,6	23 808	44,8
Industria prelucrătoare	28 857	60,8	22 911	43,1
Comerț	3 114	6,6	9 525	17,9
Alte activități	347	0,7	959	1,8

NOTĂ: Exporturile și importurile sunt agregate după activitatea de bază a firmelor, conform CAEN Rev. 2. Nu sunt incluse exporturile și importurile aferente activităților diviziunilor CAEN 84 Administrație publică, 97/98 Activități ale gospodăriilor populației și 99 Activități extrateritoriale.

PRECIZĂRI METODOLOGICE

Metodologia utilizată la realizarea cercetării statistice ISD 2013 este cea prevăzută de Manualul balanței de plăți și poziției investiționale internaționale editat de Fondul Monetar Internațional, ediția a 6-a (BPM6), care înlocuiește Manualul balanței de plăți, ediția a-5-a (BPM5). Pentru detalii privind principalele modificări metodologice și comparabilitatea datelor accesați link-ul: [Implementarea noilor standarde metodologice în statisticile elaborate de BNR](#)

- **Investiția străină directă:** relație investițională de durată între o entitate rezidentă și o entitate nerezidentă; de regulă, implică exercitarea de către investitor a unei influențe manageriale semnificative în

întreprinderea în care a investit.

Sunt considerate **investiții străine directe**: capitalul social vărsat și rezervele ce revin unui investitor nerezident care deține cel puțin 10% din voturi sau din capitalul social subscris al unei întreprinderi rezidente, creditele dintre acest investitor sau grupul din care face parte acesta și întreprinderea în care a investit, precum și profitul reinvestit de către acesta.

De asemenea, sunt considerate **investiții străine directe**, capitalurile din companiile rezidente asupra cărora investitorul nerezident exercită o influență semnificativă pe cale indirectă și anume: capitalurile proprii ale asociaților și filialelor rezidente ale întreprinderii rezidente în care investitorul nerezident deține cel puțin 10% din capitalul social subscris (isd grad II).

În conformitate cu noua metodologie privind compilarea ISD(BPM6), intră în sfera **investițiilor străine directe** și investițiile de capital, precum și creditele, provenite de la companiile nerezidente a căror putere de vot sau participație la capitalul social al companiei rezidente este de sub 10%, dar care fac parte din grupul unui investitor direct în compania rezidentă respectivă (companii surori).

- **Investitorul străin direct**: persoană juridică, persoană fizică sau grup de persoane ce acționează concertat, care deține cel puțin 10% din voturi sau din capitalul social subscris (respectiv din capitalul de dotare al entităților fără personalitate juridică), într-o întreprindere situată în afara propriei țări de rezidență.
- **Întreprinderea investiție străină directă**: este o întreprindere rezidentă, cu sau fără personalitate juridică, în care un investitor nerezident deține cel

puțin 10% din voturi sau din capitalul social subscris, respectiv din capitalul de dotare în cazul întreprinderilor fără personalitate juridică (sucursale). **Deținerea a cel puțin 10% din voturi sau din capitalul social subscris, respectiv din capitalul de dotare, este primordială în stabilirea relației de investiție directă.**

- **Întreprinderea investiție străină directă de gradul II:** este o întreprindere rezidentă, cu personalitate juridică, în care un investitor străin direct controlează, prin intermediul unei întreprinderi investiție străină directă, cel puțin 10% din voturi sau din capitalul social subscris. Întreprinderile investiție străină directă de gradul II sunt filiale sau asociate ale întreprinderilor investiție străină directă. Filialele reprezintă companiile rezidente în care întreprinderile ISD dețin peste 50% din voturi sau din capitalul social subscris, iar asociatele sunt companiile rezidente în care întreprinderile ISD dețin între 10 și 50 % din voturi sau din capitalul social subscris.
- **Companii surori:** : companii din cadrul aceluiași grup, rezidente în țări diferite, între care nu există o relație directă de control sau influență, respectiv niciuna dintre companii nu are cel puțin 10% din voturi sau o participație de cel puțin 10% la capitalul celeilalte.
- **Investiția directă reversibilă:** relația investițională de sens invers investiției străine directe pe care o întreprindere investiție directă rezidentă o are cu investitorul străin direct, dacă întreprinderea rezidentă are o putere de vot de sub 10% la investitorul străin direct sau o participație de sub 10% la capitalul social al investitorului străin direct.
- **Componentele investițiilor străine directe:**
 - **Capitaluri proprii:** capitalul social subscris și vărsat, atât în numerar cât și prin contribuții în

natură, deținut de nerezidenți în companii rezidente, precum și cota aferentă din rezerve; în mod corespunzător, în cazul sucursalelor, se ia în considerare capitalul de dotare aflat la dispoziția acestora.

- **Creditul net:** creditele primite de către întreprinderea investiție străină directă de la investitorul străin direct sau din cadrul grupului de firme nerezidente din care face parte acesta, mai puțin **creditele acordate** de către întreprinderea investiție străină directă investitorului străin direct sau unei alte firme din cadrul grupului respectiv de firme.

Creditele subordonate dintre intermediari financiari afiliați (bănci, IFN-uri) nu mai sunt considerate de natura investițiilor directe, ca în BPM5.

- **Tipurile investițiilor străine directe** (diferențiate după contribuția fluxului de participații străine la capital în întreprinderile investiție străină directă):
 - **Greenfield:** înființarea de întreprinderi de către sau împreună cu investitori străini (investiții pornite de la zero);
 - **Fuziuni și achiziții:** preluarea integrală sau parțială de întreprinderi de către investitori străini de la rezidenți;
 - **Dezvoltare de firme:** majorarea deținerilor de capital ale investitorilor străini în întreprinderi investiție străină directă;
 - **Restructurare de firme:** finanțarea de către investitorii străini, prin aport de capital, a întreprinderilor investiție străină directă cu pierderi, în vederea rentabilizării lor.

de întreprinderi investiție străină directă. Volumul total de întreprinderi ISD cercetate, atât exhaustiv cât și aleator, a fost de 7 183.

Au fost cercetate exhaustiv 6 312 întreprinderi investiție străină directă, cuprinzând întreprinderile cu cel puțin 20 de salariați (5 972 de unități), toate instituțiile de credit cu capital străin (35 de unități), toate societățile cu capital străin din domeniul asigurărilor (37 de unități), precum și întreprinderile considerate atipice (toate întreprinderile investiție străină directă care au cifra de afaceri sau capitalul social de cel puțin 30 milioane lei, indiferent de numărul de salariați existenți, respectiv 268 de unități).

A fost cercetată aleator mulțimea de întreprinderi investiție străină directă având între 5 și 19 salariați inclusiv, aceasta fiind reprezentată de eșantionul format din 871 de unități din totalul de 14 674 de unități.

Deosebit de cele de mai sus, au fost cercetate exhaustiv și întreprinderile ISD de gradul II (586 de unități).

Rata de răspuns a cercetării statistice ISD a fost de 95,7%.

Gradul de eroare al rezultatelor cercetării statistice privind investițiile străine directe în România la 31 decembrie 2013 (fluxuri și solduri) este de $\pm 3\%$, principalii indicatori cercetați fiind garantați cu o probabilitate de 95%.

Rezultatele cercetării statistice ISD 2013 vor fi prezentate într-o formă mai detaliată pe [http://www.bnr.ro/Investitiile-straine-directe-\(ISD\)-in-Romania-3174.aspx](http://www.bnr.ro/Investitiile-straine-directe-(ISD)-in-Romania-3174.aspx) începând cu data de 15.10.2014.

* nivel rezultat prin diminuarea participațiilor la capitalul întreprinderilor ISD, în valoare de 2 764 milioane euro, cu

pierdere netă a întreprinderilor ISD în sumă de 337 milioane euro.

Sursa: www.bnr.ro

Taxa pe valoarea adăugată aplicată în cazul unor operațiuni ale agențiilor de turism

Potrivit art. 152¹ din Codul fiscal, există un regim special de TVA, aplicabil doar agențiilor de turism. În esență, în cazul în care o agenție de turism acționează în nume propriu în beneficiul direct al călătorului și utilizează livrări de bunuri și prestări de servicii efectuate de alte persoane, toate operațiunile realizate de agenția de turism în legătură cu călătoria sunt considerate un *serviciu unic* prestat de agenție în beneficiul călătorului.

Acest serviciu unic este considerat ca fiind prestat în România. Baza de impozitare a serviciului unic este constituită din *marja de profit*, exclusiv taxa, care se determină ca diferență între suma totală care va fi plătită de călător, fără taxă, și costurile agenției de turism, inclusiv taxa, aferente livrărilor de bunuri și prestațiilor de servicii în beneficiul direct al călătorului, în cazul în care aceste livrări și prestări sunt realizate de alte persoane impozabile.

Cu alte cuvinte, pentru un pachet de servicii turistice în valoare totală de 1.000 euro cu TVA inclus achiziționat de

către agenția de turism și revândut clientului, la care agenția adaugă un comision de 50 euro (*marja de profit*), agenția va înscrie pe factură, va percepe și va vira la buget TVA doar pentru marja de profit de 50 euro. În cazul în care livrările de bunuri și prestările de servicii efectuate în beneficiul direct al clientului sunt realizate în afara Uniunii Europene, serviciul unic al agenției de turism este considerat serviciu prestat de un intermediar și este scutit de taxă. În cazul în care livrările de bunuri și prestările de servicii efectuate în beneficiul direct al clientului sunt realizate atât în interiorul, cât și în afara Uniunii Europene, se consideră ca fiind scutită de taxă numai partea serviciului unic prestat de agenția de turism aferentă operațiunilor realizate în afara Europene.

Este de reținut faptul că agenția de turism nu are dreptul la deducerea sau rambursarea taxei facturate de persoanele impozabile pentru livrările de bunuri și prestările de servicii în beneficiul direct al călătorului și utilizate de agenția de turism pentru furnizarea serviciului unic.

Unele probleme s-au pus, în acest domeniu, și în jurisprudența interpretative a Curții de Justiție a Uniunii Europene. Astfel, în afacerea *Minerva* (cauza C-31/10), Curtea a decis că regimul special nu se aplică vânzării izolate de către o agenție de turism de bilete la operă, fără prestarea unei operațiuni de turism (spre pildă, servicii de cazare, masă, transport). De asemenea, prin hotărârea din afacerea *Maria Kozak* (cauza C-557/11), Curtea a decis că regimul special nu este aplicabil atunci când, alături de pachetele de servicii turistice incluzând cazare și masă revândute, agenția de turism a oferit și servicii proprii de transport, prin intermediul flotei proprii de autocare.

Articolul a fost publicat în Newsletter-ul [Costaș, Negru & Asociații](#).

Hotărârile CA al BNR pe probleme de politică monetară

În ședința din 30 septembrie 2014, Consiliul de administrație al Băncii Naționale a României a hotărât următoarele:

- Reducerea ratei dobânzii de politică monetară la nivelul de 3,0 la sută pe an de la 3,25 la sută începând cu data de 1 octombrie 2014;
- Gestionarea adecvată a lichidității din sistemul bancar;
- Reducerea ratei rezervei minime obligatorii aplicabile pasivelor în lei ale instituțiilor de credit la nivelul de 10 la sută de la 12 la sută, începând cu perioada de aplicare 24 octombrie-23 noiembrie 2014. Rata rezervei minime obligatorii aplicabile pasivelor în valută se menține la nivelul de 16 la sută.

Pentru a atenua volatilitatea ratelor dobânzilor pe piața monetară interbancară, CA al BNR a decis îngustarea coridorului simetric format de ratele dobânzilor facilităților permanente în jurul ratei dobânzii de politică monetară la +/- 2,75 puncte procentuale de la +/- 3 puncte procentuale. În consecință, începând cu data de 1 octombrie 2014, rata dobânzii aferente facilității de creditare (Lombard) se va reduce la 5,75 la sută pe an de la 6,25 la sută, iar rata dobânzii pentru facilitatea de depozit se va menține la 0,25 la sută pe an.

BNR reiterează că utilizarea adecvată a tuturor instrumentelor de care dispune în condițiile monitorizării atente a evoluțiilor interne și ale mediului economic internațional este de natură a asigura îndeplinirea obiectivelor fundamentale privind stabilitatea prețurilor pe termen mediu,

precum și menținerea stabilității financiare.

Analiza celor mai recente date macroeconomice relevă plasarea în continuare a ratei anuale a inflației la niveluri scăzute, pe o traiectorie inferioară celei prognozate anterior, în principal sub influența evoluției prețurilor produselor agro-alimentare precum și a inflației reduse din zona euro, suprapuse persistenței deficitului de cerere agregată și ajustării descendente a anticipațiilor inflaționiste. Consolidarea pe termen mediu a traiectoriei inflației așteptate la valori semnificativ mai reduse decât cele proiectate anterior este deocamdată incertă.

Rata anuală a inflației a consemnat un nivel de 0,84 la sută în luna august 2014, în scădere de la 0,95 la sută în luna precedentă. În același timp, rata medie anuală a inflației a continuat să scadă în luna august 2014 până la 1,2 la sută, față de 1,5 la sută în luna anterioară, iar rata medie anuală a inflației determinată pe baza indicelui armonizat al prețurilor de consum – indicator relevant pentru asigurarea comparabilității la nivel european și evaluarea procesului de convergență cu Uniunea Europeană – a coborât la nivelul de 1,3 la sută în luna august față de 1,4 la sută în luna iulie.

Ritmul anual al creșterii economice s-a încetinit, cu precădere datorită decelerării dinamicii cererii interne, atribuibilă în principal contribuției negative a formării brute de capital fix. Din perspectiva ofertei, majoritatea sectoarelor economice au înregistrat performanțe relativ mai puțin favorabile față de perioada anterioară, constând fie în decelerări ale ratelor anuale de creștere (industria și serviciile), fie în contracții ale volumului de activitate (construcțiile).

Împrumuturile în termeni reali în monedă națională și-au accelerat dinamica pozitivă, în condițiile în care ratele dobânzilor la creditele noi acordate companiilor și populației au scăzut, preluând semnalele transmise de rata dobânzii de

politică monetară. În același timp, creditele în valută au continuat să manifeste o dinamică negativă pronunțată, ponderea acestora atingând, în consecință, nivelul de 57,1 la sută în luna august 2014, față de 58,0 la sută în luna iunie 2014, respectiv 64,4 la sută în mai 2012. Astfel, dinamica reală a creditului total acordat sectorului neguvernamental (lei și valută) s-a menținut în teritoriu negativ, inclusiv pe fondul intensificării operațiunilor de eliminare a creditelor neperformante din bilanțurile instituțiilor de credit.

În aceste condiții, CA al BNR a hotărât reducerea ratei dobânzii de politică monetară la nivelul de 3,0 la sută pe an de la 3,25 la sută, începând cu data de 1 octombrie 2014, și continuarea gestionării adecvate a lichidității din sistemul bancar. Totodată, în vederea creării premiselor favorabile redresării sustenabile a activității de creditare, precum și pentru a continua armonizarea mecanismului rezervelor minime obligatorii cu standardele și practicile în materie ale Băncii Centrale Europene și principalelor bănci centrale ale statelor membre UE, CA al BNR a decis reducerea ratei rezervei minime obligatorii aplicabile pasivelor în lei la nivelul de 10 la sută de la 12 la sută începând cu perioada de aplicare 24 octombrie-23 noiembrie 2014, concomitent cu menținerea celei pentru pasivele în valută la 16 la sută.

În același timp, în scopul reducerii volatilității ratelor dobânzilor de pe piața monetară interbancară și al consolidării transmisiei semnalului ratei dobânzii de politică monetară, CA al BNR a decis îngustarea coridorului simetric format de ratele dobânzilor facilităților permanente în jurul ratei dobânzii de politică monetară la +/- 2,75 puncte procentuale de la +/-3 puncte procentuale. Astfel, începând cu data de 1 octombrie 2014, rata dobânzii aferente facilității de creditare (Lombard) se va reduce la 5,75 la sută pe an de la 6,25 la sută, în timp ce rata dobânzii pentru facilitatea de depozit se va menține la 0,25 la sută pe an.

Aceste decizii sunt menite să asigure stabilitatea prețurilor

pe termen mediu, corespunzător țintei staționare de 2,5 la sută ± 1 punct procentual, concomitent cu crearea condițiilor pentru revigorarea sustenabilă a activității de creditare, de natură să contribuie la realizarea unei creșteri economice echilibrate și de durată.

Implementarea consecventă a unui mix adecvat de politici macroeconomice, în linie cu prevederile acordurilor de finanțare externă, precum și reluarea în condiții prudențiale a procesului de intermediere financiară, în paralel cu o remunerare adecvată a depozitelor bancare sunt esențiale pentru consolidarea perspectivelor favorabile ale economiei românești, întărind astfel rezistența acesteia la șocuri externe.

BNR reafirmă că utilizarea adecvată a tuturor instrumentelor de care dispune, în condițiile monitorizării atente a evoluțiilor interne și ale mediului economic internațional, va fi de natură să asigure îndeplinirea obiectivelor fundamentale privind stabilitatea prețurilor pe termen mediu și menținerea stabilității financiare.

Potrivit calendarului aprobat, următoarea ședință a CA al BNR dedicată politicii monetare va avea loc în data de 4 noiembrie 2014, când va fi analizat noul Raport trimestrial asupra inflației.

Sursa: www.bnr.ro

Clauze abuzive referitoare la

comisionul de risc

În diverse contracte de credit bancar au fost cuprinse, de-a lungul vremii, o varietate de clauze abuzive. Un exemplu în acest sens îl constituie *clauza referitoare la comisionul de risc*, configurată astfel: “ ... pentru punerea la dispoziție a creditului, Împrumutatul datorează Băncii un comision de risc, aplicat la soldul creditului, care se plătește lunar, pe toată perioada creditului” (spre pildă, 0,1% din soldul creditului).

O asemenea clauză, care îi conferă Băncii dreptul de a percepe comisionul de risc, este una abuzivă și se pliază pe matricea descrisă de prevederile art. 4 din Legea nr. 193/2000. În conformitate cu aceste prevederi, o clauză contractuală care nu a fost negociată direct cu consumatorul va fi considerată abuzivă dacă, prin ea însăși sau împreună cu alte prevederi din contract, creează, în detrimentul consumatorului și contrar cerințelor bunei-credințe, un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților. În primul rând, cu privire la această chestiune, se va reține că un contract de credit este unul de adeziune, care nu este negociat cu consumatorul. Voința clientului se rezumă la a semna sau nu contractul; singura opțiune este de a alege între diferite tipuri standard de contracte, opțiune care este și ea controlată de bancă, întrucât banca este cea care stabilește *scoringul* clientului, element în funcție de care, după analiza dosarului (pentru care banca încasează un comision considerabil), banca indică clientului tipul de credit în care se încadrează conform *scoringului*; voința consumatorului, chiar atât de redusă ca opțiuni, este în plus alterată de timpul scurt în care trebuie să semneze contractul. În al doilea rând, clauze precum cea referitoare la comisionul de risc generează un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților, în detrimentul consumatorului.

Astfel, în toate cazurile, banca omite să stipuleze în

contract o clauză de restituire a comisionului de risc perceput, în cazurile în care consumatorul restituie integral creditul, iar riscul de plată nu s-a produs. Totodată, după cum au reținut și unele instanțe, față de valoarea comisionului de risc pe toată perioada convenției, perceperea acestuia rămâne nejustificată obiectiv, având în vedere că nu reprezintă costul unui anume serviciu prestat de către bancă, în contextul în care banca își ia măsuri suplimentare de evitare a riscului neplății ratelor, de regulă prin instituirea unei garanții reale (ipotecă).

Suplimentar, clauza este abuzivă și din perspectiva faptului că acest comision de risc a fost impus fără să se arate în funcție de ce indicatori obiectivi a fost stabilit și când se produce așa-zisul "risc" ori în ce constă acesta, lăsând loc la echivoc. Acest comision este menit să asigure banca în contra riscului dat de portofoliul său de credite neperformante, ceea ce înseamnă că riscul băncii din aceste credite neperformante nu este suportat nici de bancă, nici de către debitorii-problemă, ci de către debitorii buni-platnici.

Cu privire la această chestiune, jurisprudența națională (inclusiv la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție) pare să se fi cristalizat în sensul constatării caracterului abuziv al unor asemenea clauze și a obligării băncilor la restituirea integrală a comisionului de risc. Termenul de prescripție pentru formularea cererii de restituire a sumelor achitate începe să curgă de la data constatării caracterului abuziv al clauzei, cu consecința repudierii acelei clauze din contractul de credit bancar încheiat de părți.

Articolul a fost publicat în Newsletter-ul [Costaș, Negru & Asociații](#)